

Lord Raffles

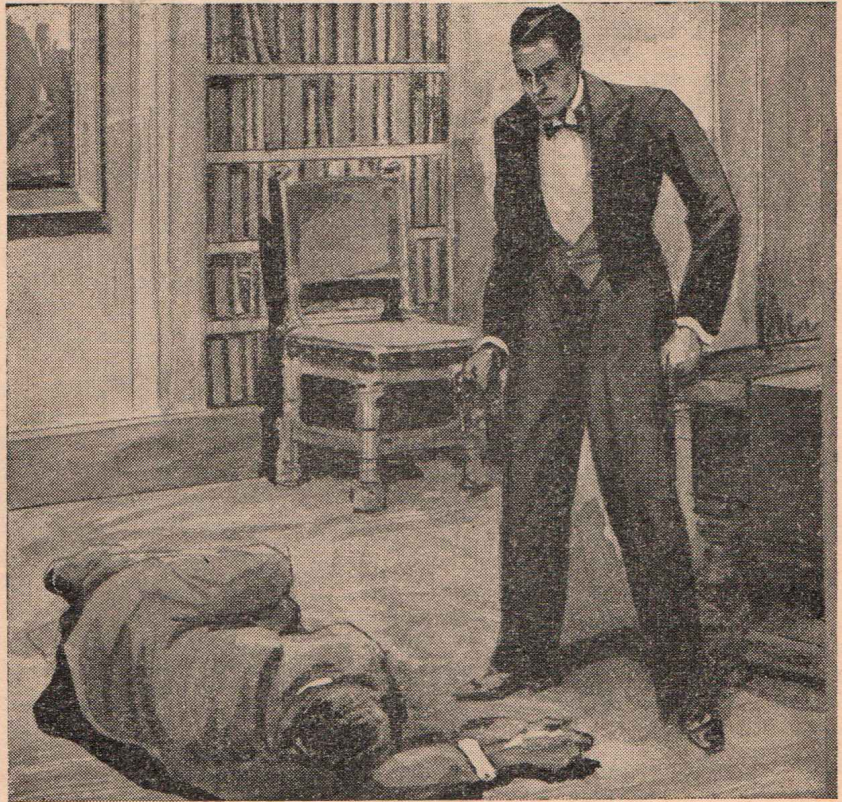
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VALSE SLEUTELS

N° 2592

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De valse sleutels

HOOFDSTUK I

DE VERLOREN OMSLAGDOEK

In het graafschap Brecknock, in het zuiden van Wales, bevindt zich een gebergte, de Black Mountains, dat veel bezocht wordt door toeristen.

Ten noorden daarvan ligt het stadje Brecknock.

Dit is voornamelijk een uitgangspunt voor niet al te grote tochten door het gebergte, welke veelvuldig worden ondernomen door Engelsen, die een uitstapje willen maken.

Zij kunnen uitstekend onderdak bekomen in het goed ingerichte hotel Unicorn, dat gedurende de zomermaanden druk wordt bezocht en zelfs aan de hoogste eisen voldoet.

Het was laat in de namiddag van een warme dag in juni, toen een dame van opvallende schoonheid de conversatiezaal van het hotel binnentrad.

Drie heren volgden haar.

Men behoefde geen groot mensenkenner te zijn, om te bemerken, dat zich in dat groepje een conflict had voorgedaan. De grote deuren werden geopend door de dame, die zonder om te zien

doorliep. De deuren zwaaiden terug, toen het mannelijke gedeelte van het groepje volgde en eveneens de zaal binnentrad.

Hoewel dit zonder veel opzien geschiedde, daar de binnentredenden hun manieren wisten te beheersen, was het in de zaal toch zo stil, dat het niet geheel en al onopgemerkt voorbij kon gaan.

De zaal was leeg, maar in de rookzaal, die door een deur van de conversatiezaal was gescheiden, bevond zich een heer, die op zijn gemak een sigaret rookte.

Hij was de vorige dag aangekomen in gezelschap van een jongeman, die in vele opzichten zijn tegenbeeld kon worden genoemd. Hij was slank en zwart, de jongeman, blond en van middelmatige grootte. Zijn ogen waren grijs en doordringend en somwijlen schitterend met een gloed als van staal.

Niettegenstaande deze verschillen schenen zij dikke vrienden te zijn.

Zij waren gearriveerd in een auto,

een gesloten Rolls Royce, met een geweldig grote chauffeur achter het stuur. Deze werd aangesproken met de naam Henderson.

Terwijl de chauffeur in het bedienverblijf voedsel naar binnen werkte, gebruikten de twee vrienden, die zich ingeschreven hadden onder de namen Lord Palmhurst en secretaris Charles Dixon, de maaltijd in de eetzaal, waar de schoonheid van de dame, die zoëven haar entree had gemaakt, hen was opgevallen.

Charles Dixon, was slechts één nacht gebleven. Hij had afscheid genomen van zijn vriend Lord Palmhurst, die alleen in het hotel achterbleef.

Daar het hotel vaak voorname gasten herbergde, veroorzaakte het verblijf van Lord Palmhurst weinig opzien.

Hij was blijkbaar in gedachten verdiept, onder het roken van een sigaret.

Toen hij de binnentredenden zag, deed hij de wijdopenstaande deur een weinig verder dicht, om te voorkomen, dat de rook van zijn sigaret de dame zou hinderen.

Deze lette echter niet op de vreemdeling, noch op de heren, die naderbij kwamen om haar van haar mantel te ontlasten; zij nam in een fauteuil plaats en trok snel haar handschoenen uit.

Zij scheen zeer ontstemd te zijn.

Tussen de wenkbrauwen vertoonde zich een verticale rimpel.

Men kon het de dame aanzien, dat zij op een gelegenheid wachtte om haar toorn te kunnen koelen.

De drie heren hadden intussen aan de ober hun toeristenuitrusting afgegeven en keken heimelijk naar de dame, die bezig was haar handschoenen uit te trekken.

— Liefste, mag ik je een verversing laten brengen? vroeg de oudste der heren op kalme toon.

— Bedankt. Ik heb niets nodig, was het antwoord.

De heer scheen zich het scherp antwoord niet veel aan te trekken. Ook zijn metgezellen schenen wel eens meer de nukken der toeriste te hebben onderhouden.

Daar de dame nog steeds het stilzwij-

gen bewaarde, nam de eerste heer, blijkbaar de echtgenoot van de dame, het woord en zei met een knipogje, dat nu juist niet van veel deferentie voor de dame in kwestie sprak:

— Ik begrijp niet, dat men door het verlies van iets, wat men weer terug kan kopen, zo ontstemd kan zijn.

De dame wendde zich tot de heer en zei op heftige toon:

— Mijn echtgenoot schijnt te vergeten, dat mijn Indische shawl niet terug te kopen is.

Ik kreeg hem van de Maharadja persoonlijk ten geschenke. De kostbare kanten doek hangt nu op het steilste punt van de Beacon.

— Dit verlies zou niet te herstellen zijn?

— Als mylady niet zo had gezwaaid met de sluier, dan zou... de heer, die het waagde, deze schertsende toon te uiten, zweeg, toen de ogen der dame hem aankijken.

— De groet, die ik naar het dal zond, gaf de dame ten bescheid, gold mijn liefste vrienden, die, zoals gij hebt gezien, zich aan de voet van de berg bevonden. Ik ben niet in staat om de innigheid mijner gevoelens bij het groeten af te meten.

— Daarbij, aldus mengde zich de derde heer in het gesprek, mag de vermolmde houten leuning niet zodanig gaan wankelen, dat wij allen vrezden, dat gij in de diepte zult storten.

Als uw echtgenoot u enigszins onzacht terugtrok, waardoor gij de doek liet vallen, dan is alleen zijn bezorgdheid daarvan de oorzaak.

Wees dus niet langer boos, mylady.

De dame glimlachte hem toe, en zei zuchtend:

— Uw alom bekende galanterie, Sir Westerbull, brengt mij mijn shawl niet terug.

Vol ijver antwoordde deze:

— Mylady, ik wil wedden, dat gij uw shawl morgen zult terug hebben.

Sir Westerbull, een reeds oud man, met wit puntbaardje en rode randjes om de ogen, als bewijs, dat hij zijn jaren niet had laten voorbijgaan, zonder met zekere dames te hebben kennis ge-

maakt, was opgestaan om aan zijn woorden nadruk te verlenen.

Zijn metgezel, die door de dame als Sir David was toegesproken, stond ook op, en zei met een piepstem:

— Pardon, Sir, ik breng hem terug. Ik wed om honderd pond dat ik hem terug breng.

Ik deponeer de som onmiddellijk. Als ik verlies, dan zal het geld vervallen aan de Londense armen.

Als ik win, dan zal Sir Westerbull moeten betalen.

Neemt gij de weddenschap aan, Sir?

— Natuurlijk, Sir David, luidde het antwoord.

De twee heren namen ieder een banknoot uit hun portefeuille.

Sir Westerbull richtte zich nu tot de echtgenoot der dame met verzoek, de banknoten te bewaren, tot de weddenschap zou zijn beslist.

Deze willigde hun verzoek in en zei:

— Ik leg het bedrag in deze kleine portefeuille. Het bevat behalve een portret, alleen de twee banknoten en zal pas na de weddenschap worden geopend.

Bij deze woorden haalde hij een kleine portefeuille, voorzien van een slot te voorschijn, legde de banknoten erin, sloot de portefeuille en overhandigde de kleine sleutel aan zijn echtgenote.

Glimlachend zei deze:

— Gij ziet, heren, dat het bedrag goed bewaard is.

Het toneeltje had de dame blijkbaar geamuseerd en weer in haar humeur gebracht. Met een hoofdknikje nam zij de sleutel in ontvangst en zei:

— Ik zal blij zijn, heren, als ik weer in het bezit kom van mijn eigendom. Weest echter voorzichtig.

De toegesproken heren verzekerden, dat hun plan om de doek van de boom, boven op de bergen, te halen, geen gevaren meebracht.

— Ik stel voor, viel de echtgenoot van Lady Morvill hen in de rede, dat de heren eerst krachten verzamelen voor het aanstaande avontuur. Tracht uw krachten te verzamelen aan de tafel in de eetzaal.

Het gezelschap begaf zich naar de eet-

zaal.

Toen men weg was, kwam Lord Palmhurst uit de rooksalon te voorschijn.

Hij had het gehele gesprek aangehoord, en een ironisch lachje speelde om zijn lippen.

Hij belde de kelner en bestelde een fles wijn. Toen de kelner deze voor hem neerzette, vroeg hij op onverschillige toon:

— Kunt gij mij misschien zeggen, wie de personen waren, die zoëven de conversatiezaal verlieten?

— Jawel, sir, luidde het antwoord. Het waren Sir Morvill met zijn vrouw, Sir Westerbull en Sir David Coxwell, baronet.

— Vertoeft Sir Morvill reeds lang hier? vroeg Lord Palmhurst.

— Sir Morvill bezoekt Brecknock dikwijls. Hij heeft bezittingen hier in de omtrek. Hij logeert dan steeds in ons hotel. Bij zijn verblijf hier worden voor hem altijd dezelfde kamers gereserveerd.

— Welke kamers zijn dat?

Lord Palmhurst scheen die vragen niet te doen uit nieuwsgierigheid, want terwijl hij deze vraag stelde, schonk hij zich een glas wijn in en hield het glas tegen het licht.

De kelner antwoordde:

— Slechts drie, mylord. Een salon en twee slaapkamers op de eerste verdieping.

Lord Palmhurst nam een teug uit zijn glas, waarbij hij de kelner over de rand van zijn glas fixeerde.

Daarna zette hij zijn glas neer en vroeg plotseling aan de kelner:

— Heb ik u vroeger niet in Londen gezien? Uw gezicht komt mij bekend voor.

— Best mogelijk, mylord, antwoordde de man. Ik was daar lange tijd kelner in Hotel Imperial. Gij kent dat zeker wel. De heren, die ik zoëven noemde, ken ik reeds uit die dagen. Vooral Sir Westerbull, van wie allerlei pikante avonturen de ronde doen.

Lord Palmhurst stond op en gaf de kelner een fooi.

Deze prevelde een woord van dank.

Lord Palmhurst ging de conversatie-

zaal door en begaf zich naar de eetzaal.

Hij had reeds plaats genomen, toen hij door de glazen deur naar binnen keek en het gezelschap, dat hij in de conversatiezaal had beluisterd, zag zitten. Dit scheen zijn voornemen om te gaan dineren in zoverre te beïnvloeden, dat hij opstond en de trap op naar zijn kamer ging.

Boven aangekomen, ging hij de gang in, overtuigde zich dat deze verlaten was, iets waarvan hij op dat uur van de dag, wel verzekerd kon zijn en liep toen op de punten zijner voeten naar de deur bij het balkonraam.

Onhoorbaar opende hij de deur, gluurde even naar binnen en mompelde:

— Salon.

Bij de daaropvolgende deur, deed hij dat eveneens en zei:

— Slaapkamer van Sir Morvill met tussendeur naar die van zijn vrouw. Even kijken.

Hij deed ook de derde deur open, gluurde even rond en sloot deze zacht. Daarna liep hij nog een trap op. Op de tweede etage begaf hij zich naar de kamer twaalf, die hij bewoonde.

Hij haalde een koffer van onder het ledikant te voorschijn, opende het met een sleuteltje en rommelde even onder de voorwerpen, die de koffer bevatte.

Enkele dingen nam hij er uit en een paar minuten later had hij het hotel verlaten.

Hij sloeg de weg in naar de top van de Beacon.

De straatweg liep langs het punt, waar de shawl van Lady Morvill naar beneden was gevallen.

Even later had Lord Palmhurst het uitstekende punt bereikt en zag de shawl hangen aan een tak van een denneboom.

Door de wind was de shawl weggewaaid en hing nu aan het uiterste puntje van een dunne tak.

Hij monsterde de rotsen, die steil naar beneden gingen en weldra ontdekte hij een geschikte plaats, die het hem mogelijk maakte naar beneden te klimmen.

Raffles haalde nu een instrument te voorschijn. Een soort schaar, gevormd

door kruiselings over elkaar liggende houtjes en die bij het openen, soms enige meters lang werd.

Lord Palmhurst zat nu op een onveilige boomtak, maar zat daar zo behaaglijk, alsof de tak een schommelstoel was. Met de geopende schaar trachtte hij nu het doekje te grijpen.

Deze bleek echter een weinig te kort te zijn.

Door een windvlaag werden de takken in schommelende beweging gebracht. Zij kwamen dichter bij elkaar en met een handige beweging werd de shawl gegrepen.

Terwijl Raffles zich aldus inspande was de eetzaal in Hotel Unicorn volgelopen en er heerste een grote bedrijvigheid. Het electrisch licht brandde, kelners draafden af en aan, om de gasten te bedienen.

Ook het gezelschap, bestaande uit Sir en Lady Morvill, Sir Westerbull en Sir David Coxwell, scheen uitstekend te genieten van de maaltijd.

Sir Westerbull had echter niet veel champagne gedronken. Hij had het plan gemaakt Sir David voor te zijn in zijn pogingen om de shawl van Lady Morvill te bemachtigen. Gebruik makend van een opgewekt gesprek was Sir Westerbull van tafel opgestaan, het terrein aan zijn mededinger overlatend.

Hij kon dat gerust doen want Lady Morvill vond het leuk om de ijdele baronet een beetje voor de gek te houden.

In zijn grote ingenomenheid met zichzelf vatte Sir David het sarcasme van Lady Morvill niet op als een belediging.

Sir Westerbull had zonder opzien te verwekken de tafel verlaten, in allerijl een paar bedienden van het hotel aangenomen en ging met dezen op weg om de verloren shawl terug te halen.

Sir David scheen zijn weddenschap totaal vergeten te hebben.

Eindelijk echter viel het hem op, dat Sir Westerbull was verdwenen.

Er ging hem een licht op, hij begreep dat de ander hem voor was en riep uit:

— Sir Westerbull wil de weddenschap winnen; dit zal hem echter niet gelukken.

Daarna stond hij op en nam afscheid

van Lady Morvill.

Van het hotelpersoneel vernam hij, dat zijn mededinger met een paar mannen, voorzien van ladders en touwen, reeds enige tijd geleden naar het uitzichtspunt was gegaan.

Direct volgde hij dit voorbeeld, deed moeite om mannen te krijgen, beloofde dezen een grote beloning en haastte zich nu met zijn helpers naar de berg.

Zowel Sir Westerbull als Sir David ontmoetten onderweg de hun onbekende gast van het hotel, die uit de gereedschappen, welke de heren bij zich hadden, dadelijk begreep, wat deze van plan waren.

Op de hoogte aangekomen, wachtte Sir Westerbull een grote verrassing.

De Indische shawl hing natuurlijk niet meer aan de boom en was ook in de omtrek nergens te zien.

De baronet had dezelfde verrassing.

Zwijgend en beschaamd kwamen zij terug, toen het reeds volslagen donker was.

Zij vernamen in het hotel, dat Lady Morvill zich reeds naar haar kamer had begeven; zij behoefden haar dus niets van de mislukking mede te delen en maakten het plan, hun nasporingen de volgende dag voort te zetten.

* * *

Het was nacht.

De gasten van het hotel lagen in diepe rust, geen enkel geluid werd gehoord.

In de gang op de eerste etage brandde alleen een klein electrisch lampje.

Voorzichtig daalde een gedaante de trap der tweede etage af.

Een spookachtige, zwarte gestalte, kwam te voorschijn en draaide de lamp uit, sloop daarna naar kamer nummer 2 en luisterde.

Tevreden glimlachte het zwarte spook en begon voorzichtig aan het slot van kamer nummer 3 te werken.

Met een oliespuitje smeerde hij het slot en de scharnieren. Hij wachtte een ogenblik om de olie te laten inwerken. Toen stak hij een lange looper in het slot en na enig proberen klonk een droge tik en het slot sprong open.

Weer luisterde de zwarte gedaante,

doch geen geluid werd vernomen.

Wel klonk verward hondengeblaf, maar dit stoorde de slaap van Lady Morvill niet.

Onhoorbaar zweefde het spook naar het bed van Lady Morvill dat slechts zwak werd beschenen door een nachtluchtje.

Op het nachtkastje lag het polshorloge en daarnaast het tasje, waarin het sleuteltje van de portefeuille van Sir Morvill was geborgen. Hij nam het sleuteltje er uit en verdween er mee in het duister.

Hij begaf zich nu door de tussendeur naar de slaapkamer van Sir Morvill, waar het volkomen duister was.

Hier zag hij zich genoodzaakt om zijn zaklantaarn aan te knippen.

De kleren van Sir Morvill lagen op een stoel.

De portefeuille bevond zich er niet in.

Raffles naderde nu het bed, belichtte het hoofdkussen, waarbij hij er wel voor zorgde, het gelaat van de slaper niet door een lichtstraal te treffen.

Hij bemerkte, dat Sir Morvill de gezochte portefeuille onder zijn hoofdkussen verborgen had.

— Ik stel alleen belang in het geld van de weddenschap, mompelde Raffles.

Het was een geduldwerk, want Sir Morvill lag op zijn rug en dit maakte het moeilijk.

Ten slotte gelukte het echter.

De Grote Onbekende opende de portefeuille, nam er de bankbiljetten uit en stopte er een briefje in, dat hij van tevoren reeds had geschreven.

Daarna sloot hij de portefeuille en wilde deze weer onder het hoofdkussen schuiven.

Plotseling bewoog Sir Morvill zich.

Raffles doofde zijn lamp en bleef onbeweeglijk staan.

Onverstaanbare geluiden mompelend, wierp de slaper zich op zijn zij en viel weldra weer in slaap.

Nu viel het Raffles gemakkelijk om de portefeuille tussen het kussen te schuiven.

Hij keerde terug naar de slaapkamer van Lady Morvill. Terwijl hij de sleutel weer op zijn plaats legde, kon hij het

gelaat van Lady Morvill zien.

II Toch knipte hij een lok van 't haar af. Daarna haalde hij de Indische doek te voorschijn, en legde deze met een briefje op het nachtkastje.

III Onhoorbaar verdween hij.

Plotseling ontwaakte Lady Morvill, alsof zij de nabijheid van de indringer voelde.

IV Luisterend hield zij haar adem in. Rondom haar heerste echter stilte. Gerustgesteld sloep zij weer in.

Terwijl zij sloep, verliet Raffles de kamer en begaf zich naar zijn eigen vertrek.

V Toen de heren de volgende ochtend uit wilden gaan om te zoeken, ontvingen zij een anoniem briefje van de volgende inhoud:

Doe geen moeite meer, de shawl is gevonden en reeds in het bezit gesteld van de eigenares.

VI Met zeer gemengde gewaarwordingen lazen zij dit briefje, dat naar zij dachten van Sir Morvill kwam en wachtten in het hotel op de komst van het echtpaar.

Dezen lieten niet op zich wachten.

Lady Morvill vertelde hun, dat zij wel verheugd was geweest, toen zij bij het ontwaken het verloren voorwerp had gevonden, maar dat zij ook erg geschrokken was.

Toen zij dit zei keek zij naar haar echtgenoot, die er maar niet veel op wilde zeggen, want wat zijn vrouw zei kon inderdaad niet ontkend worden.

Toen Lady Morvill zag, dat hetgeen zij gezegd had, niet veel uitwerking had op haar man, haalde zij verachtelijk haar neus op en zei:

— De indringer schijnt geweten te hebben, dat hij van de andere zijde van

mijn kamer niets te vrezen had, getuige het feit, dat hij een briefje heeft achtergelaten. Hier is het.

Zij wierp het briefje haar man toe, die het opnam en las:

Mylady,

Daar het mij bekend was, dat het verlies van de doek u zeer ter harte zou gaan, verheugt het mij biezonder, u hierbij uw eigendom terug te bezorgen.

Op deze wijze hebben Sir David Coxwell en Sir Westerbull de weddenschap verloren. Ik zal de verloren inzetsom aan de armen van Londen doen toekomen.

Met hoogachting,

JOHN RAFFLES.

— Wat? riep de baronet uit, Raffles is ons dus voor geweest?

Hoe was hij op de hoogte van onze weddenschap?

Het mooiste is, dat hij de inzetsom aan de Londense armen wil doen toekomen. Dat is onmogelijk, dat bedrag is opgeborgen in mijn portefeuille. Overtuigt u zelf, heren. Alice, geef mij het sleuteltje eens.

Lady Morvill overhandigde hem het sleuteltje en haar man opende de portefeuille.

Als door een wesp gestoken, onderzocht hij snel de portefeuille en haalde er een briefje uit, dat als volgt luidde:

Hiermede geef ik u in dank een kwitantie van 200 pond sterling ten behoeve van de Londense armen.

JOHN Raffles.

Terwijl de heren elkaar stom van verbazing aankeken, begon Lady Morvill te lachen en de heren wisten niet beter te doen dan mee te lachen.

HOOFDSTUK II

DE NAGEMAAKTE SLEUTELS

Sir en Lady Morvill waren in hun Londense woning teruggekeerd.

In haar rijk ingericht boudoir lag Lady Morvill in achteloze houding op een divan. Naast haar zat op een stoeltje

Sir Westerbull en keek de schone dame diep in de prachtige ogen.

Hij had op hartstochtelijke toon tot haar gesproken, haar kleine hand gevat en drukte er nu een kus op.

Lady Morvill liet hem begaan en zei op schertsende toon:

— Deze uitdrukkingen zijn mij bekend, Sir Westerbull, zoals gij hoort. Het zou mij werkelijk aangenaam zijn eens iets anders van een aanbidder te horen dan altijd dezelfde woorden.

Dat gij mij bemint of dat denkt, neem ik gaarne aan.

Maar als gij meent, dat een vrouw van mijn soort zo gemakkelijk te veroveren is als een jong, onervaren meisje, vergist gij u.

Sir Westerbull sprong op.

— Nu goed, Sir Westerbull, kalmeerde lady Morvill hem. Stil, daar komt iemand.

De kamenier van Lady Morvill trad binnen en bracht op een zilveren blad een visitekaartje. Lady Morvill las het en zei tot haar bezoeker:

— Sir David Coxwell.

Daarna zei ze tot de kamenier:

— Verzoek Sir David Coxwell binnen te komen.

Met een reusachtige ruiker in de hand trad de baronet binnen, groette Sir Westerbull en begaf zich daarna naar Lady Morvill, wier hand hij aan zijn lippen bracht en zei, terwijl hij haar zijn ruiker aanbood, met grote deferentie:

— Staat gij mij toe, dat ik, ten teken van mijn verering en terwijl ik innig verheugd ben, u zo gezond en opgewekt te zien, u deze bloemen aan te bieden?

Ik hoop dat de geuren van deze bloemen u genot zullen verschaffen. Even goed als deze bloemen eens zullen sterven, zou ook ik mijn leven voor u offeren, mylady.

— Inderdaad, Sir David? vroeg mylady. Ik zou wel eens willen weten hoe gij u zoudt gedragen.

Enigszins bedreumeld stamelde de baronet:

— Gedragen?

— Gij hebt toch gezegd dat gij bereid zijt uw leven voor mij te offeren, zei Lady Morvill glimlachend. Evenals deze bloemen, die, zoals gij gezegd hebt, eens voor mij moeten sterven.

Lady Morvill nam de bloemen van de baronet aan en snoof met hem de

geur der bloemen op.

— Sterven? vroeg sir David Coxwell. Mylady schertst. En dan, zou ik u de vraag willen stellen: waarom sterven en met welk doel?

Vindt gij dat ook niet, sir Westerbull?

Deze knikte bevestigend met het hoofd en keek in gespannen aandacht naar Lady Morvill. Dit begreep hij wel, dat zij het een of ander van plan was.

Lady Morvill keek met een glimlach naar haar aanbidder en zei:

— Nu, heren, gij zult alle twee zekerheid hebben omtrent mijn wensen. Maakt u echter niet ongerust. Ik eis uw levens niet, doch ik wens, dat gij mij in kennis brengt met John Raffles, van wie gij wel het nodige gehoord zult hebben.

Beide heren staarden Lady Morvill nu aan, alsof zij aan haar verstand twijfelden.

Na enige tijd vond de baronet het eerst zijn spraak terug, terwijl Sir Westerbull zijn knevel trachtte op te strijken.

— Mylady, riep hij uit. Gij zijt een dame van de hoogste rang en stand, en gij wilt Raffles leren kennen? Die schurk, die dief, die... en wij... maar dat is immers ten enemale volkomen onmogelijk.

Sir Westerbull, wat zegt gij hiervan?

— Ik denk dat mylady de spot met ons drijft en er niet aan denkt, dat wij in staat zouden zijn haar wens te bevredigen, luidde het antwoord.

— Zeer juist, zei Sir David Coxwell. Wij kunnen ons toch onmogelijk met een misdadiger bezighouden en dat nog wel met een, die ons reeds een te pakken heeft gehad, evenals zovele anderen.

— Betreurt gij die honderd pond, die gij hebt willen verdedden zo zeer, Sir David Coxwell? vroeg lady Morvill. Ik dacht dat die grap dat bedrag wel waard zou zijn geweest.

— Wel, mylady, het gaat niet zo zeer om het geld, antwoordde de baronet, doch bedenk eens, hoe wij door dit geval geblameerd zouden worden.

Uw echtgenoot heeft het gehele geval in de club verteld en nu lacht geheel

Londen ons uit... en dat is nog zacht uitgedrukt.

De Londense armen zullen waarschijnlijk niet veel van het geld te zien krijgen. Geen penny zullen zij ervan zien.

Sir Westerbull riep deze woorden uit terwijl hij opgewonden heen en weer liep.

— Gij vergist u, zei Lady Morvill kalm. Zij hebben die tweehonderd pond precies gekregen.

Lady Morvill nam een pakje brieven uit haar portefeuille en zei:

— Hier ziet gij een aantal brieven. In deze brieven bedanken arme gezinnen mij voor giften van vijf tot tien pond sterling, welke ik niet heb afgezonden. Dat heeft John Raffles beslist gedaan. Ik begreep niet wat dit alles betekende, tot ik heden dit briefje ontving. Het luidt:

Mylady,

De tweehonderd pond sterling uit uw naam verdeeld tussen arme gezinnen, welke dat bedrag zeer nodig hadden. Wanneer zich weer een gunstige gelegenheid mocht voordoen ondersteuning te krijgen voor mijn beschermelingen, dan zal ik niet in gebreke blijven u daarvan op de hoogte te brengen.

Hoogachtend,
JOHN RAFFLES

— De duivel moge hem halen, riep Sir Westerbull uit, de kerel heeft karakter.

— Ik ben het geheel met u eens, sir, zei Lady Morvill. Daarom juist wil ik John Raffles leren kennen en gij, heren, moet mij daarbij helpen. Wilt gij dat of wilt gij het niet?

— Ja... als... als... men maar wist hoe. Ik kan... die John Raffles toch... niet in alle misdadigersholen gaan zoeken... stamelde Sir David Coxwell, een beetje beduusd.

— Daar zoudt gij hem ook niet vinden, zei Sir Westerbull. Iemand als Raffles, die niemand kent, wiens uiterlijk niemand nauwkeurig kan omschrijven, er vandaag zo en morgen weer geheel

anders uitziet, is geen bewoner van White Chapel, waar gij hem zoudt willen vinden.

— Zoekt hem dan, heren. Hij moet ergens te vinden zijn, zei Lady Morvill ironisch. Of zijt gij misschien bang dat uw portefeuille geroofd wordt?

Sir Westerbull boog voor Lady Morvill en zei:

— Mylady, uw spot is ondraaglijk. Goed. Ik zal Raffles gaan zoeken en hem ook zeker vinden. Ik zal over enige dagen komen om u bericht te brengen.

Met deze woorden wilde hij afscheid nemen.

De baronet hield hem echter tegen en smeekte:

— Neem mij mede, Sir Westerbull. Wij zullen samen overleggen, hoe wij de wens van Lady Morvill ten uitvoer kunnen brengen, want het spreekt vanzelf, mylady, dat ook ik mij naar uw wensen voeg.

De baronet kuste nogmaals de vinger-toppen van Lady Morvill en nam met een buiging afscheid.

Toen Lady Morvill alleen was, wierp zij de ruiker achteloos op een tafeltje en ging een ogenblik voor een spiegel staan, welke haar gestalte en haar bekoorlijke, rijkgelokte hoofd weerspiegelde.

Met lichte tred stapte zij een reeks vertrekken door en bleef toen luisterend staan voor een deur.

Deze deur gaf toegang tot een kantoor, waarin de secretaris van haar man, een knappe jongeman van een jaar of twintig zat.

Toen Lady Morvill de deur opende, zag zij echter een bejaarde heer zitten. De kleding van de vreemdeling verried de dorpeling. Een lichtblauwe bril met grote glazen bedekte het bovenste gedeelte van diens gelaat en een volle baard omgaf het onderste deel.

Lady Morvill wilde zich snel terugtrekken, toen zij de vreemdeling zag.

De jonge secretaris van Sir Morvill, Johny Wilkens, sprong echter op en volgde de dame in het aangrenzende vertrek.

— Wie is die man? vroeg Lady Morvill.

— Een vriend van mijn moeder, die haar heeft ondersteund. Hij is enigszins doof. Hij wilde naar mijn welstand informeren en kwam daarvoor hier.

— Gauw, Johnny, zeg mij of je hebt gedaan, wat ik je opdroeg, vroeg zij daarna.

— Yes, mylady, antwoordde Wilkens op fluisterende toon, ik kreeg de sleutels, welke ik liet maken, vandaag.

— Goed, dan blijft het bij de afspraak, hernam zij. Vergeet niet, dat de geldswaardige papieren in een vak van de brandkast liggen.

Ik verwacht je om elf uur in het tuinhuis.

Zij boog zich naar hem toe en kustte hem, waarna zij naar haar boudoir terugkeerde.

Als Wilkens zich naar de deur had begeven, had hij kunnen zien, dat de dove man, van daar wegsloop en mompelde:

— Drommels. Zo ver is het dus al gekomen. Ik ben juist nog op tijd hier.

Wilkens keerde naar zijn bureau terug.

De bezoeker stond op van de stoel, welke hij niet had verlaten en zei op zachte toon:

— Nu wordt het mijn tijd, Johnny. Ik heb je moeder en jou gezien. Je bent gezond, dus wat wil ik nog meer. Ik moet mij haasten, anders mis ik de trein naar Liverpool. Ik zal direct naar het station gaan.

— Good bye, Mr Jenkins, leef wel, zei de secretaris, drukte de handen van de man en vergezelde hem naar de deur en sloot deze.

Naar het venster gaande, zag hij Mr Jenkins het huis verlaten, om naar het station te gaan.

Daarna haalde hij langzaam drie kleine sleutels uit zijn zak, luisterde even en ging de studeerkamer van Sir Morvill binnen.

Snel liep hij naar de brandkast, die in een hoek van de kamer stond en probeerde met een der sleutels de kast te openen.

Het lukte hem en hij deed de brandkast open.

Tevreden glimlachend ging hij hierna

weer terug naar zijn werk, dat was blijven liggen.

Een auto stopte voor het huis en Wilkens wierp een haastige blik uit het venster en mompelde:

— Net wat ik dacht, daar is hij. Het is Sir Morvill.

Snel schoof hij een vel papier in de schrijfmachine, zodat ieder, die hem zag zitten, moest geloven, dat de jongeman aan zijn werk was gegaan en snel op de toetsen tikte.

Intussen was Sir Morvill het huis binnengegaan; hij begaf zich onmiddellijk naar zijn uitstekend ingerichte studeerkamer en vandaar door de met zware gordijnen behangen verbindingsdeur naar het bureau, waar zijn secretaris, de jonge Wilkens zat te werken.

Sir Morvill overhandigde hem enige papieren met het verzoek, de nodige aantekeningen in het kasboek aan te brengen en begaf zich daarna, zonder de verwarring van de jongeman opgemerkt te hebben, naar het boudoir van zijn jonge vrouw, waar zij op een divan lag te lezen.

(Wilkens wierp een blik op de papieren en mompelde:

— Alweer die oneerlijke wijze van zaken doen op de beurs en het misbruik maken van zijn voorname relaties. Pas op, Sir Morvill, als men in zekere kringen van de beurs te weten komt, op welke wijze gij u verrijkt, dan loopt het vast en zeker mis.

Daarna ging Wilkens weer aan het hem opgedragen werk.

Sir Morvill ging het boudoir van zijn echtgenote binnen. Zij deed alsof zij zeer verrast was en het onaangenaam vond, in haar interessante lectuur gestoord te worden.

Kortaf en op onvriendelijke toon zei Sir Morvill, een stoel nemend:

— Neem mij niet kwalijk, dat ik je stoer. Ik moet je noodzakelijk over iets spreken.

Lady Morvill antwoordde niet, maar keek haar echtgenoot onverschillig aan.

Een ogenblik scheen het alsof hij wilde opstulven, maar hij bedwong zich en zei zo kalm mogelijk:

— Ik had een interessante ontmoet-

ting. Het waren Sir Westerbull en Sir David Coxwell. De laatste, die, zoals je weet, altijd moet praten, vertelde mij van je vreemde wens betreffende John Raffles.

Ik moet nog opmerken, dat een dergelijke opdracht als die, welke jij die heren hebt gegeven, een Lady Morvill onwaardig is.

— Omtrent dat, wat mij al of niet waardig is, mag Sir Morvill allermint kritiek uitoefenen, antwoordde zij op scherpe toon, ik wens daaromtrent geen instructies te krijgen. Ik doe wat ik wil.

Geërgerd riep Sir Morvill uit :

— Ik moet je vriendelijk verzoeken, een andere toon aan te slaan en niet te vergeten, wie je voor hebt. Ik ben en blijf je echtgenoot.

Lady Morvill lachte luid en beet hem toe :

— Juist omdat ik dat laatste niet vergeet, richt ik mijn toon daarnaar in. Overigens is het zeer goed, als bij deze gelegenheid eens opheldering tussen ons komt en onze wederzijdse positie wordt bepaald.

— Dat is ook mijn wens, viel Sir Morvill haar in de rede, ik zal in een paar woorden die zaak tot klaarheid brengen.

Als mijn echtgenote heeft Lady Morvill voor alles haar plichten jegens mij te vervullen en zich geen vrijheden te veroorloven, die in strijd zijn met de maatschappelijke zeden en gewoonten.

Ik duld niet langer, dat Lady Morvill overal wegens haar excentrieke ideeën over de tong gaat en er een heirleger aanbidders op nahoudt, hierdoor de wereld aanleiding gevend, allerlei geruchten in omloop te brengen, die ook mijn naam schaden. Dat wil ik niet.

Wederom begon Lady Morvill luid te lachen.

— Ik ben werkelijk nieuwsgierig om te horen, wat er nog te bederven valt aan de reputatie van Sir Morvill, die bekend staat als de grootste Don Juan en boemelaar, die er rondloopt, wierp zij hem voor de voeten en vervolgde :

Neen, mijnheer mijn echtgenoot, ik ben uw ijverige leerlinge geweest, gij hebt van het onschuldige jonge meisje een ervaren vrouw van de wereld ge-

maakt.

Draag er nu de gevolgen van.

Gij, Sir Morvill, weet te leven. Ja, meer dan dat, gij geniet het leven als een woesteling en mij zoudt gij aan de wereld willen vertonen als een opgesierde pop, waarmee gij pronkt en om wier bezit gij bewonderd en benijd wilt worden. Houd dus dat voor gezegd.

Waag het eens, mij aan banden te leggen. Waag het eens. Dat durft gij niet.

Ik weet alleen, dat de heren der schepping dit alles wensen te doen, maar ik verzeker u op mijn woord, dat ik alle banden, zonder onderscheid, zou verbreken. Vrijheid wens ik, onbeperkte vrijheid. Nog eens, houd u dat voor gezegd.

Sir Morvill begreep, dat hij de boog te sterk had gespannen, hij bond daarom in en zei op kalmerende toon :

— Waarom dadelijk zo driftig, schat? Ik wens alleen, elk schandaal te vermijden, en lastertongen geen voedsel te geven. Begrijp toch, dat ik in je eigen belang spreek. Je five o'clock tea heeft in de laatste tijd aanleiding gegeven tot allerlei lasterpraatjes. Het zou zeer gewenst zijn, als je ook eens dames ontving, die in je salons tot de zeldzaamheden behoren.

Lady Morvill was echter niet voor rede vatbaar.

— Ik zal voortaan mijn bezoekers volgens mijn eigen smaak kiezen, zei zij stug. Bemoei je alstublieft net zo min met mijn zaken als ik dat doe met die, welke gij op de alleraangenaamste wijze doorbrengt in je huis in de Victoriastreet.

Sir Morvill schrok bij het horen van deze woorden.

Wat wist zijn vrouw van dat huis in de Victoriastreet, de getuige zijner heimelijke liefdesavonturen?

Hij voelde zich overwonnen en krabbelde daarom haastig terug.

— Ik begrijp niet waar je het over hebt, zei hij. Ik ken geen huis in de Victoriastreet.

— O neen? hoorde zij. Je verlegenheid bewijst het tegendeel. Je weet nu, dat ik dat huis en alle geheimen ken. Ik

hoop dat dit je voldoende is.

Lady Morvill nam haar boek weer op, dat zij in haar drift had laten vallen, strekte zich uit op de divan en zei op onverschillige toon:

— Ik geloof, dat ons onderhoud nu is afgelopen. Laat mij verder met rust.

Zij verdiepte zich schijnbaar weer in haar lectuur.

Sir Morvill stond op en wierp een

blik vol bewondering en woede tegelijkertijd op zijn schone vrouw.

Met een korte groet verliet hij het boudoir.

Nauwelijks was hij heengegaan of Lady Morvill slingerde het boek op de vloer en mompelde, diep ademhalend:

— Het is onverdraaglijk. Ik wil vrijheid. Vrijheid. Wie zal mij die verschaffen?

HOOFDSTUK III

DE VRIEND DER ARMEN

In het achterste gedeelte van het vrij uitgestrekte park, dat de villa, welke Sir Morvill in de onmiddellijke nabijheid van Londen bewoonde, omgaf, bevond zich een tuinhuis.

Het was een Japanse koepel, die met gezellige hoekjes, zachte zetels en divans tot een *dolce far niente* uitnodigde.

De bekoorlijke eigenares bezocht slechts zelden dit heerlijk plekje.

Des te meer moest het opvallen, dat nu, in het late avonduur, een donkere gestalte in vrouwelijke kleding haastig de koepel trachtte te bereiken. Af en toe voorzichtig omkijkend, zocht zij zich in de schaduw der bomen verborgen te houden.

Toen zij de deur, die toegang gaf tot de koepel, had bereikt, zette zij een zwaar voorwerp op de grond en draaide haastig de sleutel van de deur om.

Snel nam zij het donkere voorwerp op, dat zij op het grint had neergezet.

Toen zij de deur achter zich had gesloten, kwam een zucht van verlichting van haar lippen.

Uitgeput van het snelle lopen en van angst, gezien te worden, viel zij op een rustbed neer en sloeg haar voile terug.

Van een kerktoren op enige afstand klonk de slag van een half uur.

Lady Morvill luisterde en keek op haar klein, met parels en briljanten versierde horloge. Met een enkele blik zag zij, dat het half elf was. In haar haast en ongeduld was zij ongeveer een half uur te vroeg gekomen.

Toen zij tot deze ontdekking kwam, vertoonde zich een ontevreden uitdrukking op haar gelaat.

Daarna stond zij op en begon in het vertrek vol ongeduld heen en weer te lopen.

Eindelijk bleef zij voor de vensterruiten van het tuinhuis staan en staarde met vast opeen geklemde lippen naar buiten in het park.

— Nog een half uur, mompelde zij.

Als de torenklok elf slagen verkondigde, zou haar gevangenis zich voor haar openen. Zij zou de vrijheid, waarnaar zij reeds zo lang verlangde, terug krijgen.

Reeds lang was het plan in haar grijpt om Sir Morvill, die zij dagelijks meer haatte, te verlaten. Zij hoopte, in den vreemde een geluk te zullen deelachtig worden, dat zij tot dusverre niet had gekend.

Tot dusverre hadden haar echter de middelen ontbroken om te kunnen vluchten. Haar bruidschat, omgezet in solide effecten, werd door Sir Morvill in zijn brandkast bewaard, waarvan hij alleen de sleutels bezat.

Daar zij nooit had geleerd, zich in iets te bezuinigen, kon zij van het speldegeld, dat Sir Morvill haar op ruime wijze deed toekomen, niets overhouden.

Plotseling kwam na de dood van de vroegere particuliere secretaris van Sir Morvill de jonge Wilkens in zijn plaats in huis. Het knappe uiterlijk en de grote onervarenheid van de jongeman

bevielen Lady Morvill, die tot dusverre in haar omgeving slechts Don Juans van de ergste soort en dandies had ontmoet.

Zij bemerkte met haar vrouwelijk instinct dadelijk, dat de jongeman, vanaf het eerste ogenblik bekoord was door haar schoonheid.

Weldra echter bouwde zij een afschuwelijk plan op, dank zij haar macht, die zij op de jonge Wilkens uitoefende. Hij moest haar de hulpzame hand bieden om de lang gewenste vrijheid te herwinnen.

Bij een kort onderhoud, dat zij al spoedig met hem had, wist zij, door hem al de ellende af te schilderen, die zij aan de zijde van haar echtgenoot te verduren had, en door een koketterie, waarin zij meesteres was, de jongeman tot een belofte te bewegen, dat hij haar zou helpen om haar bruidschat terug te krijgen.

Zij was daarbij niet voor een lage daad teruggedeinsd. Zij deed het voorkomen, alsof zij op het eerste gezicht op hem verliefd was geworden. En, ofschoon het toch maar al te begrijpelijk was, dat zij, de gevierde Lady Morvill geen bevrediging zou kunnen vinden bij een zo jonge, onervaren man als Johnny Wilkens, iets dat eenieder die niet geheel zonder ondervinding was; onmiddellijk zou hebben ingezien, liet hij zich geheel door de schone vrouw inpalmen, die het door haar omhelzingen en kussen zo ver wist te brengen, dat hij zich bereid verklaarde voor haar door het vuur te gaan.

Zij wierp zich de onervaren jongeman, om zo te zeggen, in de armen, vertelde hem van haar gloeiende liefde en bezwoer hem, met haar te vluchten.

Geheel verward en bijna gek van geluk, gaf de knappe jongeman haar zijn woord, alles te zullen doen, wat deze verleidster van hem verlangde.

Zij eiste nu al spoedig, dat hij wasafdrukken zou nemen van de sleutels van de brandkast en valse sleutels zou laten vervaardigen. Dan moest hij, als de gelegenheid zich voordeed, haar bruidschat wegnemen en met haar vluchten.

Daar Wilkens haar had medegedeeld,

dat hij in het bezit was van de sleutels, had zij deze nacht voor de vlucht bestemd.

Toen Tom, de oude kamerdienaar van Sir Morvill, Johnny Wilkens die avond vroeg, waar hij dacht te souperen, had deze slechts een kop thee op kantoor besteld en daarop, de oude, getrouwe Tom weggestuurd met de opmerking, dat hij nog veel te werken had.

Hoe meer het ogenblik naderde, waarop John Wilkens zou ophouden, een fatsoenlijk mens te zijn, des te heviger bonsde zijn hart.

Met het hoofd in de hand verzonk hij in gedachten. Het verdriet dat hij zijn oude moeder moest aandoen kwam hem voor de geest. Hij zag haar wenen om de verloren zoon.

Het was hem, alsof zij de handen smekend naar hem uitstreekte:

— Johnny, mijn kind, mijn lieveling, hoorde hij haar in zijn verbeelding roepen, doe dat niet. Bezoedel je handen niet aan een andersmans goed. Respecteer het eigendom van je medemens.

Langzaam vervloog het beeld van zijn moeder in een nevel en aan de andere zijde verscheen de zimbekorende sirene. Zij glimlachte de jongeman verleidelijk toe, haar volle blanke armen legden zich om zijn hals en hij meende, haar gloeiende kussen te voelen.

Daar sloeg het van de torenklok nu kwart voor elf.

Johnny schrok en, nog onder de indruk van het visioen, stond hij vastberaden op.

Het moest en zou gebeuren.

Hij wilde deze schone vrouw winnen en mocht haar niet laten wachten.

Er was nog slechts één kwartier over.

Hij begaf zich naar de brandkast en opende die met de valse sleutel.

Het waardevolle pakket lag in het bovenvak.

Reeds strekte hij zijn hand uit om het te grijpen, toen die hand van achteren werd vastgehouden. Op hetzelfde ogenblik werd hij achteruit getrokken en voor een enkel geluid over zijn lippen kon komen, voelde hij een krachtige hand op zijn mond drukken.

Van schrik verloor hij het bewustzijn.

Toen hij weer tot bewustzijn kwam, lag hij op een divan in de studeerkamer, weliswaar gemakkelijk, maar het was hem onmogelijk zich te bewegen. Voor hem stond een gemaskerde man, de hoed diep over het voorhoofd getrokken en gehuld in een donkere mantel.

Toen de gemaskerde zag, dat Wilkens weer tot zichzelf was gekomen, zei hij op gemoedelijke toon:

— Je bent nog niet handig genoeg als collega van mij, amice. Wees maar blij, dat ik je help, de politie zou je gauw te pakken hebben en dan zou je Lady Morvill je lelijk in de steek laten.

Nu ben je gered en met een eerlijk geweten kun je verklaren, dat niet jij, maar Raffles de brandkast heeft leeggeroofd.

Opdat je deze verklaring echter ook kunt bewijzen, zal ik een kwitantie in de brandkast leggen.

Raffles had het pakket met gekdswaardige papieren onder zijn mantel geborgen, een kwitantie voor het gestolen bedrag geschreven en deze in de brandkast gelegd, waarvan hij de deur op een kier liet staan.

Wilkens keek naar elke beweging van de gemaskerde, zover zijn boeien hem dat veroorloofden.

Vol ontzetting meende hij in hem de map te herkennen, die zich Mr Jenkins had genoemd, die hem die middag nog had bezocht om hem de groeten van zijn moeder over te brengen.

Voor de gemaskerde heenging kwam hij nogmaals naar Wilkens toe en zei op dreigende toon:

— Denk er om amice, dat dit een groot toeval is. Het gebeurt niet vaak, dat bij iets dergelijks John Raffles als een reddende engel kan optreden. Je onervarenheid en onschuld hebben je parten gespeeld, want, luister naar mij, die de vrouwen kent, je hadt niet lang het geluk gehad die slang de jouwe te kunnen noemen.

Zij had je slechts willen gebruiken om haar vlucht mogelijk te maken. Was die eenmaal gelukt, dan had ze je in de steek gelaten. Geloof me, ik ken haar en haar streken. Het enige wat ik je dus te zeggen heb, is dit: Zie van haar

af. Mijd haar als een boze geest, wat ze ook tegen je zal zeggen.

Met deze woorden wendde de Grote Onbekende zich naar de deur en verliet de kamer.

* * *

Nadat Lady Morvill voor de honderdste keer het enige vertrek, dat het Japanse tuinhuis bevatte, had doorgelopen, bleef zij vol ongeduld weer voor het kleine venster staan.

Weer keek zij op haar polshorloge.

Nog één minuut voor elf. De seconden leken haar uren. Haar slapen bondsden, het hart klopte haar in de keel.

Wat zou de volgende minuut haar brengen? Allerlei fantastische beelden dwarrelden door haar brein.

Eindelijk weergalmden van de kerktoeren elf slagen.

Nauwelijks was de laatste slag gevallen, of de aandachtig luisterende Lady Morvill vernam schreden, welke snel het tuinhuis naderden.

Haar hart klopte, alsof het zou barsten.

— Eindelijk, mompelde zij en snelde naar de deur, welke zij opende.

Met een kreet van schrik echter, wankelde zij achteruit.

In de deuropening stond de donkere gestalte van een rijzige man, wiens gelaat met een halfmasker was bedekt.

Onbeweeglijk bleef de zwarte gedaante op de drempel staan.

Een paar schitterende ogen, die uit het masker haar aankeken, boorden zich in het angstige, bleke gelaat der verschrikte vrouw.

— Wie zijt gij? vroeg zij nauw hoorbaar.

— Een vriend der armen en verdrukten, klonk het op diepe, volle toon terug.

— Wat wilt gij? vroeg Lady Morvill bevend.

— Een misdaad voorkomen, waartoe gij mylady, aanleiding geeft, antwoordde de gemaskerde.

Na een korte pauze, waarin Lady Morvill nauwelijks durfde ademhalen, vervolgde de zwarte gedaante:

— Gij verwacht de jongeman Wilkens hier. Gij wacht te vergeefs.

— Komt hij niet? ontsnapte het aan haar lippen.

— Neen. Ik heb het hem belet, klonk het rustig terug.

— Mijn hemel. Wie zijt gij dan?

— Dat komt er voorlopig niet op aan. Gij hebt John Wilkens overgehaald tot een misdaad, welke ik nu voor hem heb gepleegd. Gij wilde met de onervaren jongeman vluchten en wachtte op hem. Dat is te vergeefs, zoals ik u reeds zei.

Keer daarom naar huis terug en zorg er voor, dat geen verdenking op Johny Wilkens valt. Dat is het allerminste wat gij voor hem kunt doen.

Neem u in acht, om ooit weer een dergelijke poging te wagen.

Ik ken uw plannen en bedoelingen. Ik weet, dat gij tot elke prijs van uw echtgenoot weg wilt.

Alleen deze gedachte reeds is een misdaad. Doe echter wat gij wilt, doch laat Wilkens er buiten. Hij is er te goed voor, dan dat gij zijn leven en dat van zijn moeder zoudt mogen vernietigen.

Ik ken Sir Morvill en ik ken u, mylady. Gij zijt elkaar waard en het zou eeuwig jammer zijn als zo'n prachtig paar gescheiden werd.

Daarom zorg ik er voor, dat dit onmogelijk is. Bedenk, dat ik uw bedoelingen ken en dat ik u zou kunnen vernietigen, als ik uw echtgenoot de bewijzen bracht van uw handelingen.

Opdat gij echter weet, wie zijn hand beschermend over John Wilkens uitstrekt, wil ik u zeggen wie ik ben.

De onbekende nam het masker van zijn gelaat, trad naar Lady Morvill toe en zei:

— De wereld kent mij als John Raffles, onthoud dit, mylady. Gij zult mij terugzien en zwijgen.

Met een hypnotiserende uitdrukking rustten de fonkelende grijze ogen op haar gelaat.

Een ogenblik stond zij als versteend, daarop echter gleed een uitdrukking van triomf over haar gelaat.

— Raffles. Gij zijt Raffles? klonk het van haar lippen. Hoezeer heb ik u, uw moed en vastberadenheid altijd bewonderd. Gij hebt mij de shawl terug gebracht?

— Zeker mylady, hier is het bewijs.

Raffles nam uit zijn portefeuille een haarlok, welke hij bij zijn nachtelijk bezoek van het hoofd van Lady Morvill had geknipt.

Lady Morvill greep de hand, die haar de haarlok toereikte en fluisterde:

— Hoezeer heb ik ernaar gesmacht, een man als u te leren kennen.

Op scherpe toon viel de Grote Onbekende haar in de rede:

— Mylady, John Wilkens wacht op uw hulp. Bij mij hebben uw kunsten geen sukses. Ga.

Met fier opgerichte gestalte stond hij daar, als een engel der wrake en wees naar de deur.

Lady Morvill kromp ineen, alsof zij een zweepslag had gekregen.

Langzaam verliet zij het tuinhuis en snelde naar huis.

Lang volgde Lord Lister haar met de ogen, daarop verliet ook hij het tuinhuis en was weldra in het donkere park verdwenen.

HOOFDSTUK IV

EEN VERHOOR EN DE GEVOLGEN

Angstig was Lady Morvill de zijtrap opgesneld, die dicht bij haar vertrekken op de corridor der eerste verdieping uitkwam. Reeds wilde zij haar boudoir binnensluipen, toen de deur van het studeervertrek van haar echtgenoot werd geopend en Tom, de oude kamerdienaar,

snel naar buiten trad.

Toen hij Lady Morvill bemerkte, snelde hij naar haar toe en zei haastig:

— Mylady, er is op onbeschaamde wijze bij ons ingebroken. Zoëven heb ik Mr Wilkens in de studeerkamer van Sir Morvill gevonden.

Hij was aan handen en voeten met touwen gebonden en scheen half versuft van schrik of pijn. Ik weet niet of hij gewond is en ook niet wat er gestolen is.

Ik heb Sir Morvill onmiddellijk opgebeld op de Club en ook de politie gewaarschuwd.

Beiden zullen wel dadelijk hier zijn. Ik snel nu naar beneden om de portier alles te vertellen.

Met deze woorden snelde hij opgewonden de trap af.

Lady Morvill, die onaangenaam verast was door deze ontmoeting, en het meer dan onplezierig vond, dat men haar in reistoilet had gezien, ging haar boudoir binnen en verwisselde snel van kleren.

Daarna ging zij de studeerkamer van Sir Morvill binnen, waar zij Wilkens, ontdaan van zijn boeien, op de divan zag liggen, terwijl de bediende George hem van tijd tot tijd iets liet drinken.

De bediende stond vol eerbied op bij het binnentreden van Lady Morvill.

Ook Wilkens wilde spreken, Lady Morvill gaf hem echter een wenk om te zwijgen, wel begrijpend, dat in tegenwoordigheid van de bediende zelfs één onvoorzichtig woord gevaarlijk kon worden.

— Gij behoeft u niet bezorgd te maken. Houd u rustig, beste Mr Wilkens, en tracht u het gebeurde goed te herinneren, opdat gij straks Sir Morvill en de politie de gewenste inlichtingen omtrent het gebeurde kunt verstrekken. De zaak moet opgehelderd worden.

Zij sprak deze laatste woorden met biezondere nadruk uit en liet ze vergezeld gaan van een veelbetekenende blik.

Wilkens had haar begrepen en zei op zachte toon:

— Mylady, ik herinner mij alles.

Lady Morvill verwijderde zich om geen achterdocht te wekken en wachtte op de komst van haar echtgenoot en van de politie.

Beiden lieten niet lang op zich wachten. Zij kwamen bijna op hetzelfde ogenblik.

Terwijl Sir Morvill nog in de vestibule stond en daar naar het verhaal

van de kamerdienaar luisterde, arriveerden de hoofdinspecteur van politie Baxter, inspecteur Sullivan en twee agenten.

Vol eerbied groette Baxter Sir Morvill, hoorde van hem nogmaals, wat er gebeurd was en liet zich door Tom vertellen, hoe hij de secretaris had gevonden.

— Goed, laat ons naar boven gaan en horen wat Wilkens ons te vertellen heeft, zei Sir Morvill koel en ging vooruit.

Baxter en Sullivan volgden.

Wilkens had zich intussen enigszins hersteld en zijn plan gemaakt.

Toen Sir Morvill binnentrad, stond hij wankelend op, maar deed zich zwaker voor dan hij inderdaad was.

— Wat ter wereld is er hier gebeurd, Wilkens? vroeg zijn meester. Vluggel, vertel, opdat deze heren van politie de nodige maatregelen kunnen nemen.

— Jawel, Sir Morvill, antwoordde Wilkens met zwakke stem, ik kan eigenlijk maar weinig vertellen. Ik werkte in mijn bureau en wilde enig achterstallig werk afmaken, om met alles bij te zijn. Daarom bleef ik langer dan gewoonlijk hier.

Plotseling kreeg ik een hevige slag op mijn hoofd, die mij bewusteloos deed neervallen. Toen ik weer bijkwam, lag ik gebonden op de divan in uw studeervertrek. Alle moeite om mij te bevrijden, was vergeefs. Eindelijk, na een tijd die mij een eeuw toescheen, kwam Tom en hielp mij.

Meer weet ik niet mee te delen.

Hoofdinspecteur Baxter had intussen een tafel in het midden van de kamer laten zetten, daarop een aantal vellen papier neergelegd en zijn vulpen genomen.

Met een gewichtige houding nam hij aan de tafel plaats en begon het verhoor.

Sir Morvill was intussen het bureau van zijn secretaris binnengegaan en zag dadelijk dat de brandkast niet gesloten was.

Na enige ogenblikken snelde hij terug naar de kamer, waarin het verhoor nu plaats vond. Hij was zo bleek als een lijken en had een briefje in de hand, dat

hij zwijgend voor Baxter neerlegde.

Deze nam het op en las:

Mylord,

Enige dagen geleden heb ik mijn leven gewaagd om mevrouw uw echtgenote een dienst te bewijzen en haar verloren eigendom terug te bezorgen. Heden heb ik daarvoor mijn beloning gehaald.

JOHN RAFFLES.

Hoofdinspecteur Baxter sloeg met de gebalde vuist op tafel.

— Alweer een Rafflesstreek, riep hij uit. Wij moeten die ellendeling toch eindelijk onschadelijk maken.

— Het wordt zeer zeker tijd, kon Sir Morvill niet nalaten te antwoorden, dat de politie eindelijk eens sukses heeft.

Baxter scheen deze woorden niet te horen en wendde zich tot Sir Morvill met de beleefde vraag:

— Zou het u mogelijk zijn, te bepalen wat de schurk in handen is gevallen?

— Zeker, luidde het antwoord, ik heb er mij reeds van overtuigd. Ik heb nooit grote bedragen in huis en zodoende bevatte de brandkast niet meer dan een paar honderd pond sterling. Deze heeft de misdadiger echter onaangeroerd gelaten.

Daarentegen bevond zich echter een pakket met geldswaardige papieren in de brandkast. Het bevatte de gehele bruidschat van mijn vrouw en dit pakket is verdwenen.

— Hebt u mylady, uw echtgenote, dit verlies reeds medegedeeld? vroeg de hoofdinspecteur.

— Neen, hoofdinspecteur, maar dit kan onmiddellijk geschieden, antwoordde Sir Morvill.

— Mag ik u dan verzoeken om mylady te vragen, hier te komen?

— Als gij er op gesteld zijt, ongetwijfeld, zei Sir Morvill en gaf George een bevel.

De bediende boog en verdween in de gang, waarop 't boudoir van Lady Morvill uitkwam.

Baxter ondervroeg nu Tom omtrent de bijzonderheden en hoe deze John

Wilkens had gevonden. Tijdens dit verhoor werd de deur geopend en trad Lady Morvill binnen.

De politiebeambten stonden op. Lady Morvill dankte met een gracieuze hoofdbeweging en nam op een stoel plaats.

Baxter keek vol spanning Sir Morvill aan, die echter niet geneigd scheen, zijn vrouw toe te spreken.

Lady Morvill leunde in achteloze houding in haar stoel, af en toe een kanten zakdoekje naar haar neus brengend.

Eindelijk stond Baxter op en zei, zich met een buiging tot Lady Morvill wendend:

— Zou mylady zo goed willen zijn, ons de toedracht der zaak mede te delen, voor zover zij die kent?

— Ik kan u eigenlijk in het geheel niets mededelen, hoofdinspecteur, luidde het antwoord. Tom vertelde mij, dat men Mr Wilkens blijkbaar had overvallen; ik ging het bureau binnen en vond de secretaris inderdaad daar, nog geheel onder de indruk van het voorgevalene. Dat is alles.

Met een onverschillige uitdrukking op het gelaat stond Lady Morvill op, en geeuwde achter haar zakdoekje.

Hoofdinspecteur Baxter was blijkbaar verlegen.

Na een korte pauze zei hij:

— Pardon, mylady, maar ik moet u nog met een paar vragen lastig vallen.

Ongeduldig haalde Lady Morvill haar schouders op en keek Baxter vragend aan.

Deze vervolgde:

— Dus Tom kwam bij mylady in het boudoir om te melden...

De bediende viel de hoofdinspecteur in de rede:

— Neen, ik wilde mij juist naar de kamers van mylady begeven, toen mijn meesteres de trap opkwam.

Sir Morvill keerde zich om en keek zijn echtgenote met een vragende blik aan.

Zij zag onmiddellijk welke vraag in die blik lag opgesloten en antwoordde half onwillig en enigszins aarzelend:

— Nu ja... ik had in het park gewandeld.

— Was het tegen elf uur in de

avond? vroeg Baxter zacht.

— Jazeker, antwoordde Lady Morvill kortaf. Het was een mooie avond en zeer zoel.

Sir Morvill wierp een scherpe blik vol achterdocht op zijn echtgenote en zei langzaam:

— Dat is in strijd met je gewoonte. Je gaat anders altijd vroeg naar bed.

Als twee dolken kruisten elkaar de blikken der beide echtgenoten, toen Lady Morvill antwoordde:

— Ik had een weinig hoofdpijn en bovendien, begrijp ik niet, waartoe al die vragen dienen. Ik wist niet, dat ik niet in de tuin mocht wandelen, wanneer ik dat verkoos. Het schijnt mij toe, dat wij naar de middeleeuwen terug keren en dat ik mijn ridderlijke echtgenoot moet vragen, wanneer ik er lust in gevoel enige stappen buiten de deur te doen.

Nadat zij haar echtgenoot een minachtende blik had toegeworpen, wendde zij zich tot Baxter en vroeg:

— Wenst gij nog meer inlichtingen, mijnheer de hoofdinspecteur?

— Neen, mylady, zei de politiebeambte een weinig beduusd. Ik dank u zeer. Mij rest alleen nog de treurige plicht, u mede te delen, dat uw gehele bruidschat in handen van de inbreker is gevallen.

— Zo? antwoordde Lady Morvill en verliet met een hoofdknikje tegen Baxter het vertrek.

Verbaasd keek Sir Morvill zijn echtgenote na en verzonk daarna in gedachten.

Nadat de hoofdinspecteur nog enige aantekeningen had gemaakt, stond hij op en keek Sir Morvill aan.

Deze stond nog steeds met over elkander geslagen armen naar de grond te kijken.

— Wij zullen u nu niet langer lastig vallen; voor vandaag weten wij genoeg.

Goeden avond, Sir Morvill.

— Goeden nacht, hoofdinspecteur.

Met een hoofdbeweging gaf Sir Morvill de politiebeambten te verstaan, dat zij ook wel konden heengaan. Dezen vertrokken en Sir Morvill loosde een diepe zucht.

— Tom, gij kunt wel naar bed gaan. George zal nog moeten opblijven, voor het geval, dat ik hem nodig mocht hebben. Nu wens ik alleen te zijn.

Beide bedienden trokken zich terug. Toen de deur achter hen was dicht gedaan, nam Sir Morvill in een gemakkelijke armstoel plaats en leunde nadenkend met het hoofd in de rechterhand.

— Wat betekent dit alles? mompelde hij, om half elf in de nacht in het park... het bericht, dat haar bruidschat verloren is, ontroert haar zo weinig, dat men zou veronderstellen, dat zij ervan afgwist.

Wat betekent dit alles? Ik moet achter het geheim zien te komen.

Vastberaden stond hij op en ging naar de gang, die naar de kamers van zijn echtgenote voerde. Hij ging echter niet naar binnen, maar gebruik makend van een kleine zijtrap, bevond hij zich al spoedig buiten.

Toen Sir Morvill in het park was gekomen, bleef hij een ogenblik staan en keek met scherpe blik langs de door het maanlicht beschenen paden.

Niets bijzonders vertoonde zich.

Werktuigelijk sloeg hij een zijweg in, toen een licht voorwerp zijn aandacht trok. Hij bukte en vond het kanten zakdoekje van zijn vrouw, dat zij bij haar overhaaste terugtocht naar huis had verloren.

— Dus hier is zij geweest... mompelde Sir Morvill. Opkijkend, viel zijn blik op de Japanse koepel en een inwendige stem scheen hem toe te roepen:

— Ga daarheen.

Sir Morvill ging er naar toe en had aldra het tuinhuisje bereikt.

De deur stond op een kier, hij opende deze geheel en trad binnen. De maan, die door de ruiten viel, verlichtte helder de vloer.

Wat was dat?...

Daar in die hoek stond een reistas.

Sir Morvill ging er naar toe, nam deze op en zette ze op een stoel. Daar het sleuteltje er aan een bandje aanhing, was het een kleinigheid voor hem om de tas te openen.

Behalve de voor een dame benodigde

toiletartikelen voor een reis vond hij alle juwelen van zijn vrouw erin.

Een onderdrukte kreet van woede nu kwam van de lippen van Sir Morvill. Nu begreep hij alles.

Zijn vrouw had willen vluchten, doch was verrast en had de reistas vergeten.

Hoe kon dit alles echter met elkaar in verband worden gebracht? De voorbereidselen tot de vlucht, de inbraak door John Raffles?

Wie was dan die Raffles?

Stond zijn vrouw in enige betrekking tot die misdadiger?

Dat kon toch niet mogelijk zijn, want de Grote Onbekende was verdwenen met de bruidschat, terwijl Lady Morvill nog hier in huis was.

Duizend gedachten en veronderstellingen doorkruisten het brein van Sir Morvill.

Plotseling viel zijn blik op iets donkers, dat op tafel lag. Hij nam het op en zag, dat het de haarlok was, die Raffles daar had neergelegd ten bewijze, dat hij de geheimzinnige nachtelijke indringer was geweest.

Het gelaat van Sir Morvill werd verwrongen van jaloezie en woede.

Met een beweging vol afschuw wierp hij de haarlok in de reistas, sloot deze en ging terug naar zijn huis, terwijl hij de tas meenam.

Toen Sir Morvill het Japanse tuinhuis verliet, bemerkte hij niet, dat een donkere gedaante zich snel achter een boomstam verborg.

Peinzend vervolgde Sir Morvill zijn weg en was weldra langs de kleine zijtrap in zijn huis verdwenen.

Toen kwam de donkere gedaante uit de schaduw van de boom te voorschijn en werd zichtbaar in het glanzende maanlicht.

Die gedaante was Lady Morvill.

Toen zij enigszins was bekomen van de schrik, doorleefde zij in gedachten nogmaals het gehele verhoor en plotseling voelde zij een hevige schok. Zij bedacht, dat zij haar reistas, het bewijs van haar schuld, in het tuinhuis had achtergelaten.

Ontzetting maakte zich van haar meester.

Als John Raffles die tas had gevonden en ook haar juwelen gestolen, dan was zij verloren, want zonder geldmiddelen kon zij er niet aan denken, de zo zeer verlangde vrijheid te veroveren.

Toen dit tot haar bewustzijn was doorgedrongen, sloop zij de zijtrap af, die naar het park leidde, en spoedde zich naar het tuinhuis, in de hoop, de tas daar nog te vinden.

Juist toen zij het tuinhuis wilde binnensluipen, kwam Sir Morvill daar echter uit te voorschijn en nam de tas mee naar huis.

Het gelaat van Lady Morvill was doodsbleek, toen zij uit de schaduw van de boomstam te voorschijn kwam. Met bevende lippen drukte zij haar handen op haar wild kloppend hart.

Daar ging haar echtgenoot met de tas, die door de rijke inhoud haar de enige mogelijkheid bood om zich vrij te maken.

Zij begreep, dat zij voortaan onherroepelijk in de macht was van haar gehate, ruwe man.

Woede, haat en angst misvormden het gelaat der schone vrouw. Dreigend hief zij haar volle, blanke arm op, die in het zilveren maanlicht als uit marmer gehouden scheen.

— Als je mij de vrijheid niet teruggeeft, zal ik... zal ik... je doden, klonk het stamelend van haar lippen.

Toen Sir Morvill zijn werkkamer was binnengegaan, nam hij de kostbaarheden uit de reistas en sloot dezen weg in de brandkast. De verdere inhoud liet hij onaangeroerd; hij zette zwijgend de reistas voor de deur, die toegang gaf tot de vertrekken van zijn vrouw en keerde naar zijn werkkamer terug.

Hier verzonk hij wederom in diep nadenken.

Hij kon niet aannemen, dat het John Raffles was, die zijn vrouw er toe had verleid, om te vluchten. Die man kende zij niet, had zij nog nimmer ontmoet. Hij moest eerder zoeken onder zijn en haar kennissen en hij liet een voor een in zijn gedachten de revue passeren.

Plotseling bleef hij staan, alsof hij een ingeving kreeg. Zijn wenkbrauwen trokken zich samen, zijn ogen schenen von-

ken te schieten.

Hij drukte op de electriche bel en gaf, toen George was verschenen, aan deze bevel om de auto onmiddellijk te laten voorkomen voor een tocht naar het huis in de Victoriastreet.

Sir Morvill had een besluit genomen.

Hij meende nu zeker te mogen geloven, dat hij de verleider van zijn vrouw kende.

Het kon niemand anders zijn dan Sir Westerbull. Het viel hem op, dat deze vandaag, in strijd met zijn gewoonte, niet in de club was geweest. De heren plachten op donderdag de club vroeger dan anders te verlaten en gezamenlijk naar het huis in de Victoriastreet te rijden.

Sir Morvill had heden niet mee kunnen gaan, daar hij door Tom was opgebeld om van de club direct naar huis te gaan. Hij wilde zich er nu van overtuigen of Sir Westerbull in het huis in de Victoriastreet was.

Zijn bloed kookte van opwindung. Als hij de vent kon overrompelen, zou hij er met zijn dood voor boeten.

Sir Morvill nam een revolver uit de lade van zijn schrijftafel en stak deze in zijn zak.

Op dit ogenblik kwam George zeggen, dat de auto voor stond.

Door het binnenkomen van de bediende, die op de geheime tochten van Sir Morvill de plaats van de chauffeur innam, was Sir Morvill zo verrast, dat hij vergat de sleutel uit de lade van de schrijftafel te nemen.

Hij verliet zijn studeerkamer. George draaide het electriche licht uit en volgde zijn meester...

Toen Lady Morvill langzaam het park had doorgelopen, en de kleine zijtrap bereikte, ging zij deze op en wilde zich in haar kamer terugtrekken, toen zij met haar voet tegen een voorwerp stootte.

Het was een reistas. Haastig nam zij deze op en verdween er mee achter de deur. Zij draaide het electriche licht weer op en opende de tas.

Een kreet ontsnapte aan haar lippen.

De juwelen, haar laatste redmiddel, waren verdwenen.

Wat zij had gevreesd, was bewaarheid en door het feit, dat haar echtgenoot de tas voor haar deur had gezet, kreeg zij de onomstotelijke zekerheid, dat niet John Raffles, maar Sir Morvill, in het bezit van de juwelen moest zijn.

Zij moest ze echter terughebben, tot elke prijs. Er mocht gebeuren, wat er wilde, om daardoor haar vrijheid te kunnen terugkrijgen.

Onmiddellijk wilde zij een poging wagen.

Vastberaden verliet zij haar boudoir, om haar echtgenoot in diens werkkamer op te zoeken.

Toen op haar kloppen geen antwoord volgde, opende zij de deur en trad de pikdonkere studeerkamer binnen.

Een ogenblik aarzelde de jonge vrouw, toen draaide zij het electriche licht op.

Met een snelle blik overzag zij het vertrek doch niets bijzonders vertoonde zich.

Plotseling bleef zij naar de schrijftafel staren; de sleutel was in het slot van de lade blijven steken.

Lady Morvill snelde er naartoe en opende de lade. Het eerste waarop haar blik viel, was een brief aan het adres van Sir Morvill.

Zij ging in de bureaustoel zitten en nam een brief uit het couvert.

Met het hoofd in de hand verdiepte zij zich geheel in het lezen van die brief.

Duidelijk drukte haar gelaat de gewaarwordingen uit, door het lezen bij haar opgewekt. Verbazing, smart, woede en afschuw waren daarop duidelijk zichtbaar.

De inhoud van de brief luidde als volgt:

Geachte Sir Morvill,

Het is mij nu toch gelukt, Lady Morvill, die tot dusverre steeds bleef weigeren, over te halen tot een bezoek aan het tuinhuis. Zij zal vanavond wel met een vriendin, die ik heb leren kennen, in ons gezelschap zijn.

Ik kan u, Sir Morvill, de verzekering geven, dat die vriendin nog meer aan mijn smaak beantwoordt dan uw ideaal Lady Morvill.

Zij is zeer goed ontwikkeld voor haar leeftijd. Zij is een kleine duivelin, die mij verrukt door haar grappige invallen.

Enfin, gij zult zelf wel zien.

Daar ook onze oude vriendinnen, die nog niet zijn afgedankt, vanavond zullen komen, zullen wij een prachtig gezelschap bijeen hebben.

Vergeet de tijd niet, elke minuut is kostbaar.

Tot ziens dus, vanavond in het huis in de Victoriastreet.

Met beleefde groet.

Harro.

Toen Lady Morvill deze brief had gelezen, zonk haar arm machteloos neer.

Haar hand hield het papier vast omklemd, terwijl haar ogen vonken schoten. Met een ruk stond zij op en siste tussen de opeengeklemden tanden:

— Alweer een bewijs. En aan dit monster moet ik geketend blijven. Hij durft mij verwijten, dat ik met anderen flirt. Ik verdraag dit leven niet langer. Als hij mij niet vrij laat, gaat hij er zeker aan.

Zij streek de brief met haar hand glad en deed deze opnieuw in het couvert.

Terwijl zij de brief weer in de lade wegborg, viel haar blik op een flesje, dat een groenachtig poeder bevatte. Zij

nam het op en keek er aandachtig naar. Het flesje bevatte waarschijnlijk een sneldodend vergift, dat Sir Morvill van zijn Afrika reis had meegebracht.

Lady Morvill herinnerde zich nog precies, hoe haar echtgenoot op zekere dag aan een zijner vrienden had laten zien, hoe de uitwerking van het vergift was.

Een weinig van het dodelijke poeder werd in het drinkwater van een hond gestrooid en het arme dier daarna tot drinken gedwongen. Bijna ogenblikkelijk was de werking ingetreden.

Lady Morvill was daarover zeer bedroefd geweest, daar zij veel van de hond had gehouden en de ruwheid, die uit deze daad van haar echtgenoot sprak, had haar afschuw jegens hem nog meer vergroot.

Zij hield nu het flesje met het vergift in haar hand. Een dodelijke bleekheid overdekte haar gelaat.

Een vreselijk plan was in haar brein tot rijpheid gekomen.

Dit alleen kon haar de vrijheid brengen.

Bijna liefkozend drukte zij het flesje aan haar hart en verborg het daarna als een kostbare schat in haar japon.

Snel de lade van de schrijftafel sluitend, wierp zij een vlugge blik om zich heen, draaide even snel het elektrische licht uit en verdween in de gang, die naar de kamers voerde.

HOOFDSTUK V

DE GEHEIMZINNIGE VILLA

Buiten de stad in Kochampton, naar de kant van het Richmond-park, stond de villa in de Victoriastreet.

Het was een allerliefst, bekoorlijk nestje, dat Sir Morvill en zijn vrienden zich daar hadden laten inrichten.

Omringd door een tamelijk groot park met brede kiezelpaden, standbeelden en waterwerken, maakte het de indruk van een klein Versailles.

Het inwendige van de villa was volkomen met dit alles in overeenstemming.

De grote zaal, waarop waaivormig verscheidene andere vertrekken uitkwamen, was geheel in Moorse stijl gehouden. Grote kroonluchters, die van het plafond hingen, verspreidden een rijkdom van licht, dat door hoge spiegels, die van het plafond tot op de vloer reikten, werd weerkaatst.

Voor de kunstig gebeeldhouwde zuilen, die gekroond waren met vergulde drakenkoppen, verhieven zich smaakvolle standaards, welke bloeiende uitheemse planten droegen.

Overal zag men hangers met fris groen en welriekende bloemen.

Een gezelschap van vijf heren en zeven dames bevond zich in het huis. De mannelijke leden van het gezelschap waren deels in rok, deels in smoking verschenen.

Elk kennersoog moest verrukt zijn door het zien van de dames.

Een rij uitgelezen schoonheden, ieder van een ander type en in de schitterendste toiletten.

Twee gegalloneerde bedienden hadden zoëven de resten van het souper afgeruimd en de gasten stonden in afzonderlijke groepjes bij elkaar te praten.

De heren offreeerden de dames sigaretten en weldra stegen blauwe rookwolkjes op, waarvan de lucht zich vermengde met de geuren der bloemen en parfums.

Op een divan lag, lang uitgestrekt, een gevulde blondine. Haar rossig haar omlijstte een fijngesneden gezichtje en hulde het als in een gouden stralenkrans. Zij had de linkerarm onder het hoofd gevouwen, terwijl de rechterhand gracieus een sigaret vasthield.

Enige wolkjes in de lucht blazend, zei zij tot een jong meisje, dat juist op een kussen naast haar ging zitten:

— Nu, lieve vriendin, is het niet verrukkelijk in ons klein paradijs?

De toegesprokene wendde haar grote donkere ogen naar de spreekster en antwoordde:

— Ja, het is hier werkelijk zalig. Ik wilde Harro eigenlijk niet geloven, toen hij mij alles zo bekoorlijk voorschilde, en zou ook niet gekomen zijn, als die vriendin mij niet zo had verveeld.

Een rijzige jongeman kwam bij de spreekster, pakte een der kleine, rozige oorlelletjes, kuste dat en vroeg vrolijk:

— Daar juist hoorde ik mijn naam noemen. Wat heeft die arme Harro misdaan?

— Deze keer bij uitzondering geen domme streken, klonk het glimlachend terug, terwijl zij haar oorlelletje bevrijdde uit de aangename gevangenschap.

Daarna sprong ze licht als een veertje overeind en zweefde met een der andere heren, die zich op dat ogenblik bij het groepje had aangesloten, weg, gracieus ronddraaiend op de maat van een wals.

Een klein, maar uitgelezen muziekcorps, in een boveloge verdekt opgesteld, deed de heerlijkste, slegendste walsmelodieën in de zaal weerklinken, nu en dan afgewisseld door een moderne dans, een fox-trot of een shimmy, die de dansers de gelegenheid gaven hun bedrevenheid in deze vaak beoefende kunst te tonen.

Sir Westerbull, die tegen een der zuilen leunde, zei tot een der voor hem staande heren:

— Lord Palmhurst, ik geloof, dat ik uw smaak geraden heb, toen ik u uitodigde, met mij naar dit heerlijke hoekje der wereld te gaan, is het niet?

De aldus toegesprokene streek met zijn welverzorgde hand, waaraan een gouden ring met een diamant schitterde, door zijn puntbaard en antwoordde glimlachend:

— Ik ben u zeer verplicht, Sir Westerbull. Alleen betreur ik het, dat ik niet de eer zal hebben, aan de bezitter van al deze kostbaarheden te worden voorgesteld, om hem mijn excuses aan te bieden voor mijn vrijpostigheid.

De spreker was een lange, slanke man van een jaar of veertig. Een puntbaard omlijstte de scherpe, edele trekken van zijn gelaat.

— Ik ben ervan overtuigd, Lord Palmhurst, zei Sir Westerbull, dat Sir Morvill binnen korte tijd hier zal zijn. Een heel bijzondere magneet trekt hem namelijk vandaag hierheen.

Hij wees hierbij met een alleszeggend knipoogje naar die vriendin, die met haar vriendin voorbij de heren danste.

Lord Palmhurst volgde de blik van Sir Westerbull, en een gedwongen glimlachje kwam op zijn gelaat.

Op dit ogenblik ging de deur open en Sir Morvill trad de zaal binnen.

De bekoorlijke blondine liet zich van de rustbank glijden en snelde naar Sir Morvill toe. Terwijl zij haar mollige, blanke armen om zijn hals sloeg, ver-

trok zij haar rode mondje tot 'n bekoorlijk pruillipje en vroeg:

— Waar ben je toch zo lang geweest, my dear?

Sir Morvill weerde de liefkozingen af en duwde zonder een woord te zeggen de blondine opzij. Zijn ogen vlogen door het vertrek en bleven op Sir Westerbull rusten.

Deze scheen dit niet te bemerken; hij knikte Sir Morvill vriendelijk toe en trad hem tegemoet om hem de hand te drukken. Deze echter keek Sir Westerbull met een doordringende blik aan en zei op scherpe toon:

— Sir Westerbull, ik moet u onmiddellijk om een onderhoud onder vier ogen verzoeken.

Toestemmend boog deze en antwoordde:

— Ik ben direct tot uw dienst. Sta mij toe, Lord Palmhurst aan u voor te stellen. Ik had het genoeg, met hem kennis te maken, toen ik twee jaar geleden uit Brazilië terugkeerde. Vandaag ontmoetten wij elkaar toevallig nu weer.

Daar ik de voorliefde van Lord Palmhurst voor schone vrouwen kende, vertelde ik hem van dit kleine paradijs, dat uw vrijgevigheid en uw fijne smaak voor ons heeft geschapen.

— Natuurlijk was ik verrukt, zei Lord Palmhurst en verzocht Sir Westerbull, of hij mij niet in deze kring zou kunnen introduceren. Sir Westerbull was zo vriendelijk, mij borg te staan voor uw welwillende toestemming en nu ben ik hier om u excuus te vragen voor mijn vrijpostigheid en uw verlof voor een langer verblijf.

— Wees hartelijk welkom, Lord, maak het u zo behaaglijk mogelijk in deze kring van vreugde en genot, zei Sir Morvill en reikte hem de hand.

Lord Palmhurst dankte met een buiging en trad bescheiden achteruit.

Sir Morvill, die zich ingespannen had, om tegenover de gast zo beleefd en vriendelijk mogelijk te zijn, teneinde deze niets te laten merken van zijn goedmoedstoestand, nodigde nu Sir Westerbull met een kort gebaar uit en trad met hem een der zijvertrekken binnen.

Sir Morvill begon met grote stappen opgewonden door de kamer te lopen.

Sir Westerbull keek hem verbaasd na, en stak, tegen de schoorsteenmantel geleund, een sigaret op.

Nog steeds zette Sir Morvill zijn wandeling voort, af en toe Sir Westerbull met een onderzoekende blik aankijkend.

Tenslotte vroeg deze glimlachend:

— Zeg mij eens, Sir Morvill, hebt gij mij naar dit vertrek gelokt, om mij een wedloop te laten zien?

Sir Morvill bleef dicht voor zijn vriend staan en vroeg kortaf:

— Waar zijt gij vanavond geweest?

Verbaasd keek Sir Westerbull de spreker aan en antwoordde kalm:

— Sta mij toe, Sir, dat ik uw vraag met een wedervraag beantwoord. Wie of wat geeft u het recht te vragen, waar ik mijn tijd doorbreng? Dat gaat mij alleen aan.

Sir Morvill werd vuurrood in zijn gelaat en beet zijn vriend toe:

— Maak geen uitvluchten en beantwoord mijn vraag. Waar zijt gij vanavond geweest?

— Waarde Sir Morvill, antwoordde Sir Westerbull volkomen kalm, ik bemerk, dat gij zeer opgewonden zijt. Al is mij ook de oorzaak hiervan onbekend, toch is mij dit voldoende, om de beledigende toon en manier, waarop gij thans tegenover mij staat, u niet ten kwade te duiden. Wij zijn te oude en goede vrienden, dan dat een misverstand ons van elkaar mag verwijderen.

Sir Morvill had zich afgewend en begon weer zijn wandeling door de kamer.

Sir Westerbull vervolgde:

— Zoals gij reeds gehoord hebt, ontmoette ik vandaag toevallig Lord Palmhurst. Ik had hem de toezegging gedaan hem hier te introduceren. Eerst wilden wij echter naar de club. Ik had verwacht u daar te ontmoeten en door mijn tussenkomst de heren met elkaar in kennis te brengen.

— Gij zijt echter niet in de club geweest, zei Sir Morvill.

— Dat is zo, Sir Morvill. Lord Palmhurst had mij beloofd, om negen uur in café Royal te zijn. Ik wachtte echter

tot middernacht vergeefs op hem. Toen hij eindelijk kwam, leek het mij beter direct hierheen te rijden.

— Dat lieg je, riep Sir Morvill, trok zijn revolver uit zijn zak en richtte het wapen op Sir Westerbull.

Op het ogenblik echter, dat hij wilde losbranden, voelde hij een krachtige slag tegen zijn arm.

Het was Lord Palmhurst, die op het beslissende ogenblik de kamer was binnengekomen en de slag op Sir Morvills' arm had toegebracht.

Op het ogenblik dat het schot weerklonk, hoorde men luide kreten van schrik.

De muziek hield op en alles verdrong zich voor het vertrek, waarin zich de drie heren bevonden.

Lord Palmhurst ving de gasten bij de deur op en zei met een geruststellend glimlachje:

— Dames en heren, ik verzoek u niet te schrikken, het is niets. Sir Morvill wilde ons daar juist een nieuwe beveiliging aan zijn revolver laten zien. Het schijnt echter, dat de revolver niet geheel in orde was, want plotseling knalde het schot.

Dat schot, door Sir Morvill afgevuurd raakte een vriend van hem, die bewusteloos op de vloer viel. Dat was zijn bedoeling niet geweest en nu verzoek ik u, om een beetje rust voor Sir Morvill, die wat geschrokken is.

Het gezelschap liet zich aldra geruststellen, en weldra drongen weer vrolijke klanken door tot de eenzaamheid van het kabinet.

Nadat Lord Palmhurst de deur had dicht gedaan, keerde hij terug en zei op vriendelijke toon:

— Ik acht mij gelukkig, heren, dat ik op de eerste avond van mijn verblijf u alle twee een dienst heb kunnen bewijzen. Ik hoop nog meer te kunnen doen, daar ik misschien iets kan bijdragen tot opheldering van het misverstand, dat hier blijkbaar plaats heeft gehad.

Sir Morvill was met het wapen in zijn hand in een stoel neergezakt. Zijn gelaat was krijtwit.

Sir Westerbull stond nog steeds tegen de schoorsteenmantel geleund.

Met gefronste wenkbrauwen keek hij zijn aanvaller aan.

Opnieuw nam Lord Palmhurst het woord:

— Heren, ik was getuige van de scene tussen u beiden en hoorde uw beschuldiging, Sir Morvill. Ik zal u mijn erewoord geven, dat de beweringen van Sir Westerbull met de feiten in overeenstemming zijn.

Ik was verhinderd en kon niet om negen uur in Café Royal zijn. Sir Westerbull had de goedheid daar tot middernacht op mij te wachten en toen reden wij hierheen.

Sir Morvill stond op.

Hij voerde een zware inwendige strijd. Opeens trad hij op Sir Westerbull toe en zei:

— Sir Westerbull, ik zie in, dat ik een onrecht tegen u heb begaan. Ik heb mij door mijn opgewondenheid, tot een onwaardige handelwijze laten verleiden. Ik verzoek u excuus.

Sir Westerbull wierp een vernietigende blik op zijn tegenstander en zei op snijdende toon:

— Sir Morvill schijnt niet veel eergevoel te hebben, als hij meent, met een paar woorden een zware belediging, ja een poging tot sluipmoord, goed te kunnen praten.

Zo wit als een doek week Sir Morvill een stap achteruit. Hij wist wat dit betekende en zei met een buiging:

— Ik ben tot uw dienst, Sir Morvill.

Lord Palmhurst had dit optreden gevolgd en zei, zich tot Sir Westerbull wendend:

— Maar, mylord, laat het niet tot het uiterste komen. Sir Morvill heeft zijn ongelijk bekend en daarmee moet het onder oude vrienden...

— Het spijt mij zeer, viel Sir Westerbull hem in de rede, dat ook gij dit standpunt bijtreedt. Ik ben in elk geval gewend smaad met smaad uit te wissen.

Met een buiging verliet Sir Westerbull hen.

Sir Morvill wendde zich tot Lord Palmhurst en zei:

— Mylord, gij waart getuige van het gebeurde. Gij hebt mijn zonderlinge ge-

draging gezien. Gij hebt de daad waartoe ik mij liet verleiden gezien en aan uw tussenkomst heb ik het te danken, dat ik nu geen moordenaar ben.

Ik ben u ook een verklaring verschuldigd, opdat gij mijn optreden zult kunnen begrijpen.

Als gij alles weet, zal ik u moeten verzoeken, bij het duel mijn getuige te zijn, en gij zult mij deze vriendschapsdienst zeker niet weigeren.

Sir Morvill nodigde Lord Palmhurst uit te gaan zitten en vertelde hem daarna precies alles wat hij had doorleefd.

Hij sprak van de diefstal van de bruidschat van zijn vrouw, van zijn ontdekking in het tuinhuisje en van zijn jaloezie op Sir Westerbull.

Nadat Sir Morvill uitgesproken had, vroeg hij Lord Palmhurst of hij bereid was, als getuige op te treden.

Deze verklaarde zich hiertoe bereid, waarna Sir Morvill zei:

— Ik zal dus de eer hebben, u in de loop van de middag bij mij te zien?

Lord Palmhurst knikte toestemmend. Tegelijkertijd kwam er een glimlach op zijn gelaat en hij mompelde:

— Dus, mylady, spoedig zullen we elkaar terugzien.

Op dit ogenblik traden twee heren de kamer binnen, stelden zich aan Sir Morvill voor als secondanten van Sir Westerbull en brachten diens eis over.

Sir Morvill noemde daarna Lord Palmhurst als zijn getuige, en de heren bespraken in het kort, waar ze elkaar over een paar uur zouden ontmoeten om de nadere voorwaarden voor het duel te bepalen.

Daarna verlieten Sir Morvill en Lord Palmhurst het huis.

HOOFDSTUK VI

DE TROUWE DIENAAR VAN ZIJN MEESTER

Lady Morvill had de nacht slapeloos in haar kamer doorgebracht.

Toen het bleke licht van de aanbreekende dag door de ruiten scheen verlichtte het een gelaat, dat vaalbleek was.

Krampachtig hield haar hand het flesje met het vergift omklemd. Duizende gedachten, beelden en gewaarwordingen woelden thans in haar hoofd rond.

Hoe zou zij de zware daad volbrengen? Zij zelf voelde niet de kracht daartoe in zich. Zou zij aan John Wilkens vragen, of die het voor haar wilde doen? Eens was hij al, ter wille van haar, inbreker geworden; zou hij ook moordenaar...?

Zij rilde alleen reeds bij de gedachte, aan dat woord. Zij wilde de giftbeker wegslingeren, doch hield deze daarna weer krampachtig vast. Zij zag hierin de enige redding uit de ketenen van een rampzalig huwelijk.

Lady Morvill was gewoon zich eerst tegen elf uur uit Morpheus' armen te bevrijden; vandaag echter zag de morgenschemering haar buiten haar bed.

Zij had geen lust om zoals gewoonlijk het kamermeisje te bellen. Zij had zonder hulp een lichte peignoir aangedaan en zat nu voor haar elegant schrijftafeltje in haar boudoir. Zij wilde schrijven, doch wist niet wat en aan wie. Mismoedig sprong zij overeind en liep rusteloos rond.

Op welke wijze toch zou zij de ketenen, die haar knelden, kunnen afwerpen? Eindelijk scheen zij een besluit te hebben genomen. Zij drukte op de knop van de elektrische schel.

Het geduld van Mylady werd echter op een zware proef gesteld. Eerst nadat zij voor de derde maal had gebeld, verscheen het kamermeisje, geheel ontdaan, haar meesteres zo vroegtijdig al wakker te vinden.

Zij informeerde, zeer geschrokken, of mylady ziek was, maar deze maakte een afwerend gebaar en vroeg kortaf:

— Is Sir Morvill al thuis gekomen?

Het kamermeisje antwoordde:

— Sir Morvill is ongeveer een half uur geleden thuis gekomen en trok zich

dadelijk in zijn vertrekken terug.

— Het is goed, knikte mylady, breng mij een kop chocolade.

Het kamermeisje wilde zich met een buiging terugtrekken, toen Lady Morvill haar nog toeriep:

— Meld mij even, zodra Mr Wilkens op kantoor is gekomen.

Nogmaals buigend verliet het kamermeisje het boudoir.

Sir Morvill had zich echter niet, zoals het kamermeisje vertelde, ter ruste begeven. Van het huis in de Victoriastreet terugkomend was hij dadelijk naar zijn studeerkamer gegaan.

Nadat hij enige brieven had behandeld begon hij zijn uiterste wil neer te schrijven. Toen hij dat stuk af en verzegeld had sloot hij het in het middelste vakje van zijn schrijftafel en belde zijn kamerdienaar.

Tom trad binnen. Sir Morvill beval hem, de brieven dadelijk te posten en vervolgens de zaakwaarnemer van hem op te bellen, om deze te verzoeken zo spoedig mogelijk bij hem te komen.

Daar hij meende nu voor alles te hebben gezorgd, stak hij een sigaret op en ging op zijn divan liggen.

De slaap wilde echter niet komen. Sir Morvill liet zijn gehele vervlogen leven aan zijn geestesoog voorbijgaan. Zijn echtgenote, door wie hij zich zwaar beledigd voelde, wilde hij niet terugzien, voor hij zich met zijn tegenstander had gemeten.

Nog voor zijn vertrek van het huis in de Victoriastreet had Sir Westerbull zijn secondanten benoemd en Sir Morvill wist, dat deze nu reeds met Lord Palmhurst en een bevriend heer uit de club de nadere regeling bespraken.

Weldra moesten de heren komen om hem de voorwaarden van het duel mee te delen.

Sir Morvill volgde peinzend de rookwolkjes, die naar het plafond opstegen.

Nu trad Tom de kamer binnen en meldde, dat John Wilkens juist zijn bureau was binnengegaan.

— Wil je Mr Wilkens verzoeken, direct bij mij te komen, vroeg Sir Morvill.

Tom verliet het vertrek om het bevel op te volgen, en een ogenblik later trad de secretaris de kamer van Sir Morvill binnen.

Deze wees naar een stoel en zei:

— Kom bij mij zitten, beste Wilkens, ik heb het een en ander met je te bespreken.

De secretaris zette een stoel bij de divan, waarop Sir Morvill lag uitgestrekt en nam plaats.

Sir Morvill vervolgde:

— Ik zal waarschijnlijk over een paar uur op reis gaan en weet nog niet hoe lang ik van huis zal blijven. Behandel alle zaken zoals gewoonlijk; opdat je niet in verlegenheid zult zitten, overhandig ik je hierbij een check van vijf-honderd pond sterling. Mochten zich moeilijkheden voordoen, stel je dan in verbinding met mijn zaakwaarnemer. Ik verwacht deze ieder ogenblik en zal alles met hem bespreken.

Sir Morvill had de check reeds ingevuld en reikte deze over aan Wilkens. Daarop trok hij een ring van zijn vinger. Het was een zogenaamde Rance-Topaas, die door kleine briljanten was omgeven.

Sir Morvill overhandigde deze ring aan zijn secretaris met de woorden:

— Beste Wilkens, ik was altijd zeer tevreden over je. Opdat je niet zult denken, dat ik je medeplichtig acht aan de diefstal van gisteren, of je van onachtzaamheid of plichtverzuim verdenk, verzoek ik je deze ring aan te nemen en als aandenken aan mij te dragen.

De secretaris, die zich van zijn zware schuld heel goed bewust was, kleurde hevig. Deze goedheid van zijn meester was pijnlijker voor hem, dan wanneer Sir Morvill hem aan het gerecht had overgeleverd. Hij wist niet, welke houding hij zou aannemen, stamelde enige woorden en wilde de ring teruggeven.

Weer kwam echter Tom de kamer binnen en meldde, dat Lord Palmhurst, Lord Colter en de notaris gekomen waren.

Sir Morvill ging voort:

— Draag de ring. Ik wil het. En laai mij nu alleen, ik moet met deze heren spreken.

Met een buiging trok de jongeman zich terug.

Hij was geheel van streek; de ring brandde hem in de handen.

Toen hij de kamer had verlaten, beduidde Sir Morvill zijn kamerdienaar, dat hij de bezoekers zou binnenlaten.

Sir Morvill stond op en ging de binnenkomenden tegemoet.

Nadat de begroeting had plaats gehad, vroeg Sir Morvill:

— Welnu, zijn de voorwaarden vastgesteld?

— Om u te dienen, antwoordde Lord Palmhurst, aanstonds om elf uur in het bosje tussen de vijvers van Kensington Gardens. Op tien pas afstand vuren.

Sir Morvill gaf een goedkeurend knikje.

Daarna wendde hij zich tot de notaris, om hem zijn testament ter hand te stellen en hem enige belangrijke vragen ter beantwoording voor te leggen.

Toen alles was afgesproken verliet de notaris Sir Morvill met de beste zegenwensen, waarna deze bevel gaf de auto te laten voorkomen, die de heren naar het terrein van het duel zou brengen.

Nadat Tom de mededeling had gebracht, dat ook dit bevel was uitgevoerd, verlieten de heren samen de villa en reden weg in de zonneshijn van een heerlijke ochtend.

Lady Morvill had door middel van haar kamermeisje de mededeling ontvangen, dat Wilkens weliswaar op zijn bureau was gekomen, doch dadelijk bij Sir Morvill was ontboden.

Ongeduldig wachtte zij af of de secretaris zou terugkomen.

Op hem was haar hoop gevestigd. Hij moest en zou haar helpen bevrijden.

Zij zelf deinsde er voor terug haar echtgenoot de giftbeker, waarin zij nog alleen hulp en redding zag, over te reiken; daarom hoopte zij door vleierijen en haar koketterie Wilkens over te halen tot deze afschuwelijke misdaad.

Toen men haar gemeld had, dat de jonge man op zijn bureau was teruggekeerd, wachtte zij er geen ogenblik mee, hem daar te bezoeken, temeer, daar zij gehoord had, dat Sir Morvill met nog twee heren het huis had verlaten en met

zijn auto vertrokken was.

De verleidster maakte toen zij bij Wilkens in de kamer was van al haar verleidingskunsten gebruik.

Haar blanke armen om de hals van de jongeman slaande, schilderde zij in geuren en kleuren haar wanhoop.

Onmiddellijk geraakte de ongelukkige jongen onder haar invloed. Hij kon zich aan haar bekoring niet ontworstelen.

Toen Lady Morvill zag, dat zij de secretaris geheel in haar macht had, waagde zij het een toespeling te maken op hetgeen zij van hem verwachtte.

De bekoorlijke vrouw was voor hem op de knieën gevallen en had alles zo ingericht, dat zij bij haar knieval gemakkelijk de speld kon verwijderen, die haar haar bijeenhield.

Dat haar was nu losgeraakt en als in een golvende mantel gehuld, knielde zij in een verleidelijk negligé voor de jongeman neer.

Wilkens hoorde stom en willoos de woorden van Lady Morvill aan. Het bezit van deze vrouw scheen hem het grootste geluk toe.

Plotseling echter doemde voor zijn oog de beeltenis van zijn oude moeder op. Hij zag haar de handen wringen en hem badend in tranen, verwijtend aankijken.

Als ontwakend uit een droom, sprong hij plotseling op.

Met gesmoorde stem kwam het van zijn lippen:

— Neen, Lady Morvill. Voor deze daad vindt gij in mij geen bondgenoot.

Dat was voor lady Morvill iets ongehoorlijks en ontuchtend keek zij de jongeman aan.

Dat had zij niet verwacht.

Was er ooit één man geweest, die haar weerstond?

Haar ijdelheid was diep gekrenkt, en dat deed haar nog meer verdriet dan het mislukken van haar plan.

Zo boos was zij zelfs, dat zij vergat haar comédie voort te zetten en de onervaren, maar gelukkig nog juist wijs geworden jongeling een blik vol haat en gramschap toewierp. Haar donkere ogen schenen vonken te schieten

en haar bovenlip krulde zich in een verachtelijke grijns.

Zonder verder één woord te spreken verliet zij de kamer.

Wilkens hoorde het. Hij had niet meer naar zijn meesteres durven op-

kijken, maar begreep nu, dat zij de kamer had verlaten. Met een zucht van verlichting stond hij op, keek omhoog naar de lucht, waaraan schapenwolkjes voorbijschoven en richtte een inwendig dankgebed ten hemel.

HOOFDSTUK VII

HET DUEL

De Round Pond, het meertje in Kensington Gardens baadde in zonnelicht. Het beekje, dat door het park stroomde leek op een zilveren band, dat door een overmoedig kind in de haren is gevlochten.

Het vrolijke gezang van de vogels weerklonk alom. Alles ademde vreugde en levenslust.

Het meertje lag daar zo rustig en stil, alsof het nooit enig menselijk leed had aanschouwd en toch was het reeds herhaaldelijk getuige geweest van bloedige twisten.

De oevers waren reeds meermalen gedrenkt met het bloed van jonge mensenharten, welke waren gekomen om zich op te offeren aan waanbegrippen.

Bij een open plek tussen de bomen stonden twee auto's. Uit de ene was Sir Westerbull met twee heren gestapt, terwijl de andere auto een dokter en Lord Exter had gebracht.

De heren drukten elkaar ter begroeting de hand. De dokter bekeek het terrein en had spoedig gevonden, wat hij zocht.

Hij ging naar een boomstam, opende daar het meegebrachte kistje met de verbandartikelen en maakte verder alles klaar.

Van de nabijzijnde straatweg hoorde men het naderen van een auto en Sir Morvill verscheen met zijn twee getuigen.

De heren wisselden een groet. Daarna gingen de secondanten naar elkaar toe, beraadslaagden enige ogenblikken om daarna, zich tot de tegenstanders wendend, nog een laatste poging tot verzoening te doen.

Daar deze poging zonder resultaat bleef, begaven zij zich naar het verbandkistje, waarin de revolvers lagen en laadden deze wapens.

Een onpartijdige getuige duidde de standplaats aan voor Sir Westerbull. Hierna telde hij vijf stappen af en liet daar zijn zakdoek vallen om de plek aan te wijzen, waarop de tegenstanders rug aan rug moesten gaan staan. In rechte lijn vijf stappen verder lopend, wees hij daarna ook Sir Morvill diens plaats aan.

Toen alles was voorbereid begaven de twee duellisten zich naar de plek, door de zakdoek aangeduid. Zij begroetten elkaar door hun hoeden af te nemen en gingen daarna rug aan rug staan.

De secondanten namen de hoeden der twee tegenstanders aan en de heren kregen daarvoor in de plaats de geladen revolvers.

— Zijn de heren gereed? vroeg de onpartijdige getuige op luide toon.

— Klaar, klonk het uit de mond der twee tegenstanders.

Op het commando voeruit, zetten alle twee zich in tegenovergestelde richting in beweging.

De onpartijdige getuige telde de stappen en commandeerde bij de vijfde:

— Vuur.

Bliksemsnel keerden de twee duellisten zich op hun plaats om en vuurden tegelijkertijd.

Een dubbele knal, een kreet en Sir Westerbull zonk op de grond neer.

Onmiddellijk snelde de dokter toe en ontblootte de borst van de gewonde Sir Westerbull.

Even schudde hij het hoofd en haalde

de schouders op. De kogel had het schouderblad doorboord.

De secondanten brachten Sir Morvill van de aard der verwonding op de hoogte.

Deze naderde nu de gewonde.

Sir Westerbull richtte zich, geholpen door de dokter, op en reikte Sir Morvill de hand ten teken, dat hij de belediging, hem aangedaan, had vergeven.

Sir Morvill nam de hem toegestoken hand aan en drukte deze zwiggend.

Een buiging tot afscheid volgde en Sir Morvill verliet, gevolgd door Lord Palmhurst en Lord Colter, de plaats

waar het duel had plaats gehad.

De heren namen in de auto plaats en deze begaf zich weer in de richting van het huis van Lord Palmhurst.

De heren, die waren achtergebleven, hielden zich met de gewonde Sir Westerbull bezig. Toen deze verbonden was, werd hij voorzichtig in de auto gelegd en langzaam aanvaardde de auto de terugtocht naar de stad.

Maar Sir Westerbull was er beter aan toe, dan Sir Morvill, want ofschoon deze gewond was, zou hij spoedig herstellen, terwijl Sir Morvill...

HOOFDSTUK VIII

DE GIFTBEKER

De studeerkamer van Sir Morvill was naar een oude stijl ingericht.

Zware, massieve meubelen verleenden het geheel een kostbare indruk.

De studeerkamer van Sir Morvill was leeg. De zon scheen helder door de ruiten en haar stralen wierpen, in het kristal van de karaf en de glazen, allerlei kleuren op het tapijt.

De klok op de schoorsteenmantel liet met zilveren klank twaalf slagen horen.

Opeens werd de deur, die op de gang uitkwam, geopend.

In een zwarte kanten japon gekleed, trad Lady Morvill het vertrek binnen.

Als een donkere wolk omhulde de japon de lenige, slanke gestalte; alleen de witte hals, nek en armen onbedekt latend.

Het anders blozende gelaat van Lady Morvill was nu vaalbleek. De ogen, overschaduwd door lange wimpers, flikkerden onheilspellend.

Toen zij de deur had geopend, bleef zij een ogenblik op de drempel staan en keek het vertrek rond. Als aange trokken door een magneet, bleven haar glanzende ogen op de karaf en de glazen rusten.

Onhoorbaar deed zij de deur achter zich dicht en draaide de sleutel om.

Haar blik bleef onafwendbaar op de karaf en de glazen gevestigd. Haar hals kromde zich en, met een hand stijf op

haar borst geklemd, stond zij roerloos stil met voorovergebogen bovenlijf. De gehele verschijning had iets roofdierachtigs.

Slechts enkele ogenblikken bleef zij in deze houding staan. Snel liep zij daarna naar het tafeltje, dat naast het bureau stond.

Haar hand had het flesje met het vergift uit haar japon te voorschijn gehaald en hield dat krampachtig vast. Met een ruk trok zij de kurk van het flesje en nu goot zij ongeveer de helft van de inhoud in het water van een karaf, die daar stond, waaruit Sir Morvill meermalen per dag dronk, na het slikken van bepaalde vermageringspillen, hem voorgeschreven door zijn huisdokter.

De giftmengster wierp nog een snelle blik om zich heen, nam toen de karaf op, schudde deze en hield deze tegen het licht. Het poeder van het flesje was geheel opgelost, terwijl het water niet in het minst van kleur was veranderd; het zag er kristalhelder uit.

Tevreden knikte Lady Morvill met het hoofd.

Een duivelse glimlach vloog over haar door haat verwrongen trekken.

Nadat zij de karaf weer weg had gezet, zodanig dat geen verandering te zien was, verliet zij onhoorbaar de kamer langs dezelfde weg, die zij gekomen was.

HOOFDSTUK IX

VERGELDING

Na de ongelukkige afloop van het duel keerde Sir Morvill niet onmiddellijk, zoals eerst zijn plan was geweest, naar zijn woning terug.

Onderweg verliet hij de auto en gaf zijn chauffeur bevel, naar huis te rijden. Hij zelf wilde nog een wandeling maken door de lanen van Hydepark.

Hij had er behoefte aan om alleen te zijn met zijn gedachten en gewaarwordingen. Een reeks plannen doorkruisten zijn brein, allen te voorschijn geroepen door de vraag: hoe zou voortaan de verhouding zijn tussen hem en zijn vrouw?

Hoewel zij door haar koketterie meermalen zijn misnoegen had opgewekt, was in zijn hart toch altijd een warm gevoel blijven bestaan voor de schone verleidster.

Al bestond er ook geen enkele geestelijke band tussen de twee oppervlakkige naturen, toch was de betoverende schoonheid van Lady Morvill steeds een magneet geweest, die Sir Morvill onweerstaanbaar had aangetrokken.

Daar het hem nu echter duidelijk was geworden, dat zijn vrouw hem niet alleen haatte, maar ook verachtte en net haar enig doel was, tot elke prijs van hem bevrijd te zijn, was elk zacht gevoel voor haar in hem uitgedoofd.

Hij zou bereid zijn geweest, dadelijk van haar te scheiden, als hij niet het schandaal had gevreesd en tevens de hoop koesterde, dat hij met behulp van de politie weer in het bezit zou geraken van de bruidsschat van zijn vrouw.

Zijn hebzucht was te groot dan dat hij zich met de gedachte zou kunnen verzoenen, dat Lady Morvill niet meer de rijke partij was van vroeger.

Hij wilde haar de vrijheid niet teruggeven. Al kwam ook de gestolen bruidsschat, die zeer aanzienlijk was geweest, niet meer terecht, toch kon Lady Morvill aanspraak maken op een grote erfenis.

Waarom dus een scheiding? Welke voordelen zou hij kunnen hebben van een scheiding? Zijn persoonlijke vrijheid? Maar die bezat hij immers reeds. Hij dacht onwillekeurig aan het huis in de Victoriastreet.

En als Lady Morvill hem hier al te lastig mocht worden, dan bestonden er immers genoeg middelen om de weerspannige vrouw te temmen.

Hij dacht aan zijn kasteel in Schotland. Een zijner voorvaderen had daar gedurende meer dan vijftien jaren zijn weerspannige vrouw opgesloten. Voor de wereld heette zij dood. Inderdaad leidde zij echter een ellendig leven achter gevangensmuren, een leven, dat in krankzinnigheid moest eindigen.

Wat zou hem beletten, om te handelen evenals die oude man?

De toren der bleke vrouw, zoals men in de volksmond in die streek de gevangenis noemde, was leeg en wachtte sinds ongeveer honderd jaar op een nieuwe bewoonster.

Evenals in die dagen, zou men ook nu wel het een en ander omtrent de nieuwe bewoonster te weten komen en praatjes rondstrooien, maar niemand kon iets met zekerheid weten.

Zo zou het nu ook zijn.

Toen Sir Morvill dit plan had opgevat, voelde hij zich biezonder kalm. Hij zag nu uitkomst.

Natuurlijk zou hij niet vertellen, dat zijn echtgenote gestorven was.

Hij zou echter een verhaaltje kunnen opdissen van een zware ziekte van zijn vrouw en zou wel middelen vinden om ongewenste spionnen te weren.

Plotseling viel hem in, dat hij Lord Palmhurst had verzocht, hem in zijn huis te bezoeken. Hij keek op zijn polshorloge en zag, dat hij zich moest haasten om nog tijdig thuis te zijn.

Hij ging het park uit en wenkte de chauffeur van een voorbijkomende taxi en gaf deze zijn adres op. In snel-

le vaart naderde hij nu zijn woning.

Wederom moest hij aan zijn vrouw denken. Hij zou haar in de eerstvolgende uren ontmoeten; hoe zou hij zich dan jegens haar gedragen?

In elk geval wilde hij zekerheid en hij was van plan, haar voor ogen te houden, dat zij volkomen afhankelijk van hem was.

Een soort wellust kwam in hem op, toen hij tot dit besluit was gekomen. Zij zou voelen, dat zij volkomen in zijn macht was.

Intussen had Sir Morvill zijn huis bereikt. George verscheen om zijn meester bij het uitstappen behulpzaam te zijn en deze vroeg, of in zijn afwezigheid iets was voorgevallen.

George antwoordde ontkennend en deelde mede, dat Lady Morvill in die tussentijd reeds drie keer had geïnformeerd of Sir Morvill thuis was.

— Het is goed, knikte Sir Morvill.

Met deze woorden ging hij de treden van de stoep op, die naar het huis leidden en begaf zich naar zijn vertrekken.

Nadat hij zich van zijn hoed en jas had ontdaan, ging hij zijn studeerkamer binnen.

Blijkbaar wenste dus ook zijn vrouw een onderhoud met hem. Dat kwam volkomen overeen met de wensen van Sir Morvill.

— Hoe eerder je begrijpt, waar je aan toe bent, hoe beter voor mij, mompelde Sir Morvill, op de knop van de elektrische bel drukkend.

Tom trad binnen. Hij bleef bij de deur staan om op 't bevel van zijn meester te wachten.

— Zeg mylady, dat ik haar hier verwacht, zei Sir Morvill.

De bediende boog zwijgend en verdween in de gang, die naar de kamers van zijn meester voerde.

Sir Morvill stak een sigaret op en zette zich op zijn gemak aan zijn schrijftafel.

Enige ogenblikken later kwam Lady Morvill de studeerkamer van haar echtgenoot binnen.

Zij droeg nog dezelfde zwarte japon, die zij 's middags had gedragen.

Sir Morvill nam de binnentredende

op met een spottende blik, waarna hij haar met een handbeweging uitnodigde om plaats te nemen.

Lady Morvill bleef echter in de deuropening staan.

Een blik vol haat en verachting viel op Sir Morvill, die aan zijn schrijftafel zat.

Na een korte pauze begon deze, terwijl hij met een pennemes zat te spelen, op korte, halfuide toon:

— Mylady, gij hebt mij dringend willen spreken. Ik ben tot uw dienst.

Lady Morvill stond nog steeds onbeweeglijk.

Zo mogelijk was zij nog bleker geworden. Haar ogen glinsterden bovennatuurlijk, haar keel was van ontroering als dichtgeknepen en op bijna klankloze toon kwam het van haar lippen:

— Je hebt al mijn juwelen in bezit genomen. Ik weet het.

— Welnu, als gij dat weet, mylady, luidde het antwoord van haar man, dan zult gij zeker ook wel weten, waar ik ze heb gevonden.

De tanden der vrouw groeven zich zo diep in haar onderlip, dat er een paar bloeddruppels te voorschijn kwamen.

Daar Sir Morvill niet doorging met spreken, vroeg zij opnieuw, alsof zij het antwoord van haar echtgenoot niet had verstaan:

— Krijg ik mijn kostbaarheden terug?

— Neen, klonk het op korte toon van zijn lippen.

Lady Morvill scheen haar bewustzijn te verliezen. Haar ganse lichaam beefde, doch na enige ogenblikken had zij zich met bovenmenselijke wilskracht hersteld.

Zij ging vlak voor Sir Morvill staan en vroeg met fonkelende ogen en gekruiste armen:

— Waarom wil je mij mijn eigendom onthouden?

— Omdat ik niet wens, dat je daarmee de middelen in handen zult hebben voor een tweede ontvluchting, zei hij.

Omdat ik geen lust heb, door je optreden prijs te worden gegeven aan de zucht naar schandaal en laster.

Daarom blijven je kostbaarheden on-

der mijn berusting. Al kan ik je ook niet beletten, overal om je heen te koketteren op schandelijke wijze, dan wil ik je toch de middelen ontnemen om mij openbaar aan de kaak te stellen.

Lady Morvill was doodsbleek geworden. Zij balde de vuisten in machteloze woede en week een stap achteruit.

Sir Morvill was opgestaan en had zich naar het tafeltje begeven. Hij nam de karaf en vulde een glas tot op de helft met het de dood brengende water.

Lady Morvill staarde naar haar echtgenoot.

Haar blik bleef gebonden aan zijn hand toen hij het glas vulde. Nu zou het gebeuren.

Haar wijdgeopende ogen puilden uit haar hoofd en haar gelaat was doodsbleek.

Een paar seconden nog en zij zou vrij zijn.

Sir Morvill nam het glas op, toen een gil aan de lippen der vrouw ontsnapte.

Sir Morvill had half met de rug naar zijn echtgenote gestaan, keerde zich nu om en zag haar doodsbleek gelaat.

Een wrede, zegevierende glimlach verwrong zijn trekken en, terwijl hij het glas op het tafeltje zette, zei hij honend:

— Ik vrees de haat niet, mylady. Alleen zou ik je erop wijzen, dat ik nog middelen bezit om mij zelf te beschermen. Als jij mij te lastig wordt...

Je kent mijn kasteel in Schotland, nietwaar?

Je kent de geschiedenis van mijn voorvaderen. Neem je in acht, dat het lot van Lady Henriette ook niet jou treft.

Met van ontzetting wijd geopende ogen staarde Lady Morvill haar echtgenoot aan. Zij hield de handen, alsof zij een onheil wilde afwenden, voor zich uitgestrekt. Haar boezem hijgde en op half-luide toon zei zij met moeite:

— Je wilt mij in de armen van de waanzin voeren, ellendeling. Ik veracht je uit de grond van mijn hart.

Sir Morvill was bloedrood geworden van woede. Zijn hand greep een leren zweep, die boven zijn schrijftafel hing en snelde naar zijn vrouw om haar met zweepslagen te straffen voor haar woorden.

Lady Morvill stiet een gil uit; doch op hetzelfde ogenblik werd de deur geopend, die naar het bureau van John Wilkens leidde, en deze snelde de kamer binnen.

Hij had de laatste woorden van de twist tussen de twee echtgenoten gehoord en de angstkreet van Lady Morvill gehoord.

Een inwendige onweerstaanbare macht dwong hem, de vrouw, die hij nog steeds liefhad, te hulp te snellen.

Toen Wilkens de kamer binnenkwam en zag, dat Sir Morvill met opgeheven zweep tegenover zijn vrouw stond, verloor hij zijn kalmte en bezinning.

Hij greep zijn meester bij de keel. Een worsteling volgde en Sir Morvill, die niet voorbereid was op deze aanval, struikelde en viel.

Een kreet en het bloed van Sir Morvill stroomde over het tapijt.

Hij was met zijn hoofd tegen de scherpe kant van het haardijzer terechtgekomen en had een schedelbreuk opgelopen.

Wilkens staarde als wezenloos naar het lichaam dat roerloos terneer lag, terwijl een bloedstroom langs de schedelgutste.

Plotseling werd de deur naar de gang geopend en Lord Palmhurst snelde naar binnen.

Toen Lady Morvill hem zag binnenkomen, riep zij gillend uit:

— Raffles, en viel bewusteloos op een stoel neer.

Met een enkele blik had hij de toestand overzien en met weemoedige blik keek hij naar Wilkens, toen hij zei:

— John, ik had je gewaarschuwd. Je bent niet uit de nabijheid van deze vrouw gebleven en het noodlot straft je. Help haar nu. Ik zal mij met Sir Morvill bezighouden.

Raffles knielde naast Sir Morvill neer en zag onmiddellijk, dat het leven reeds was geweken.

Intussen was Lady Morvill weer enigszins tot zichzelf gekomen.

Nog geheel verward staarde Wilkens om zich heen. Zijn blik viel op het half gevulde glas, dat zijn meester zo even op het tafeltje had neergezet. Hij

nam het op en, naar Lady Morvill gaande, goot hij de bewusteloze vrouw een paar teugen in de mond.

Plotseling voelde de halfbezwijmde vrouw een hete gloed door haar lichaam stromen. Onduldbare pijnen verscheurden haar ingewanden, zij richtte zich op en opende de ogen.

Zij zag onmiddellijk het haar maar al te zeer bekende glas in de hand van Wilkens. Ontzetting stond op haar gelaat te lezen.

Haar trekken verwrongen zich, het schuim kwam op haar lippen te voorschijn en met een gil zonk zij neer.

— Vergift. Vergift, riep zij uit. Ik had het voor hem gemengd en jij hebt het mij gegeven.

Nog vóór John Wilkens wist, wat zij bedoelde, had Raffles haar woorden begrepen.

Hij naderde de jongeman, die bij de met de dood worstelende Lady Morvill neerknielde, richtte hem op en zei:

— De moordenaars van haar echtgenoot heeft zichzelf in het verderf gestort. Jij moest haar de giftbeker reiken, die zij voor haar echtgenoot had gereed gemaakt. Zo wilde het noodlot het.

Nu heeft zij haar vrijheid terug, al is het op een andere manier dan zij be-

doelde.

Nu begon de secretaris alles te begripen. Hij sloeg de handen voor het gelaat en snikte als een kind.

Raffles legde hem de hand op de schouder en zei:

— Al kon ik deze keer niet over je waken, een hogere macht heeft je behoed. Dank de hemel, dat je handen rein zijn gebleven. Hier, neem dit geld.

Bij deze woorden nam Raffles een gevulde portefeuille uit zijn zak en gaf deze aan Wilkens.

— Deze portefeuille bevat de middelen voor een reis naar het buitenland en zal genoeg zijn voor jou, totdat je een nieuwe werkkring zult hebben gevonden.

Ga nu heen, begin een nieuw leven en maak door ernstige arbeid weer goed, wat je hier, al is het ook slechts in gedachten, hebt misdaan.

De secretaris drukte de hem toegestoken hand van zijn onbaatzuchtige beschermer en bevochtigde diens hand met zijn hete tranen.

Toen hij vertrokken was belde Raffles de politie op, om deze in kennis te stellen van hetgeen er gebeurd was.

— Ik heb hier niets meer te doen, mompelde hij, toen hij vertrok, een hogere macht is mij vóór geweest.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

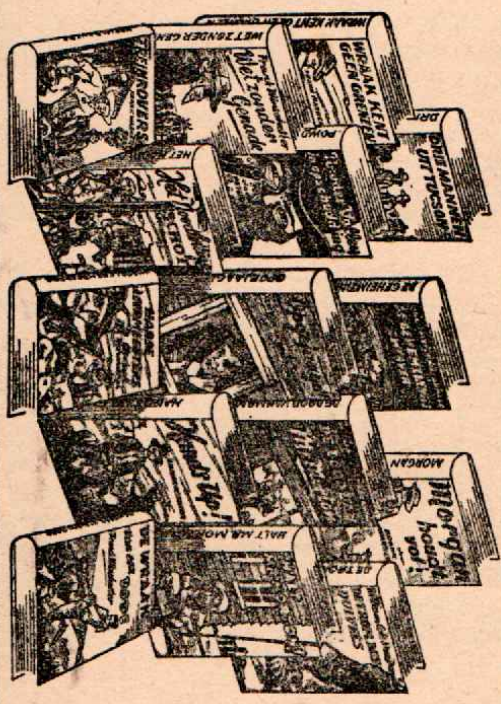
De verdwenen handtekening

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met f 5,- per maand

1. Trekmrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlotige Schot door Arthur Mackess
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Handels Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Windster
6. Wiet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgesjaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William
10. Hailt, Mr. Morton } William
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Mackess
13. De gekelminnlige zwerfvel door William Colt MacDonald
14. Morgan haardt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulwels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verbijding. Zendt nog heden nevensstaande bonn in.

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
 Postrekening 600992 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ is heden overgemaakt / wordt heel 40 cent voor remsourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhalen wat niet wordt verzand.

L. L.

NAAM: _____
 ADRES: _____